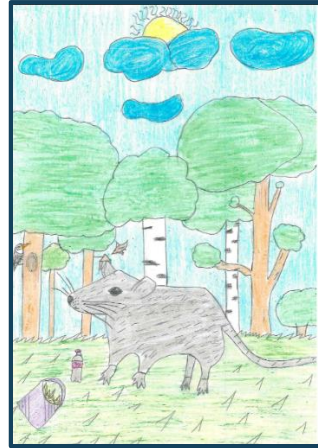
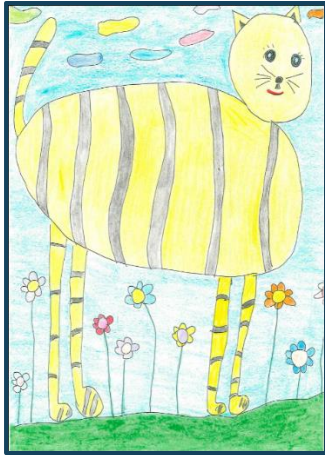
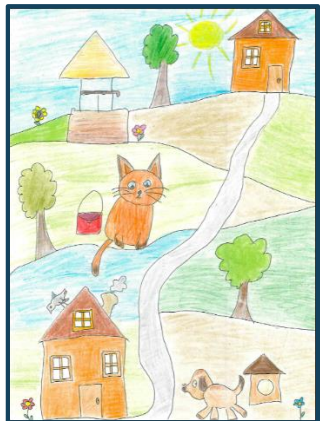
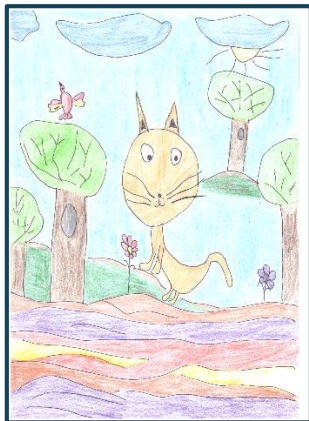
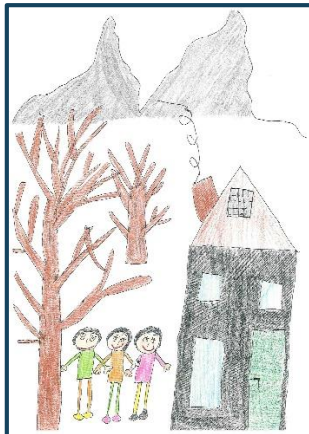
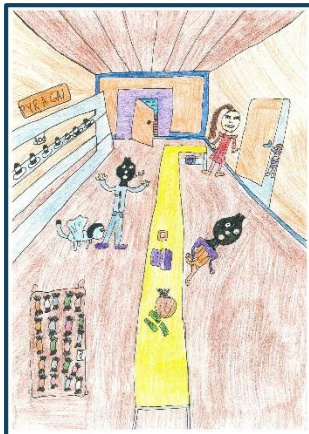

AUGU SU

PASAKA

Pasaulis juokiasi, paspendęs savo tinklą
 Ant žemės vieškelį, takelių ir takų.
 Klausau, ką Pasaka man gieda kaip lakštingala,
 Pasauliu netikiu, o Pasaka tikiu.

<https://www.eilerasciai.lt/>

Rėmėjai

Raseinių Šaltinio progimnazijos 1a, 1d, 2b, 2c, 3b, 3d, 6a klasių mokinių tėvai: Kristina ir Erikas Dapkiai, Eglė ir Lukas Pauliuščenko, Jurgita ir Saulius Bitvinskai, Laura ir Liutauras Balseriai, Beata Vaičekauskienė, Vilma Aleksienė, Edita Tamaliūnienė, Justina ir Karolis Lukminai, Aušra ir Artūras Rauličkiai, Gintarė ir Arūnas Griciai, Algima ir Giedrius Navickai, Rita ir Nerijus Maciai, Jolanta ir Gediminas Ačai, Jolita ir Česlovas Danieliai, Rasa Ribokienė, Rasa Lukauskaitė ir Nerijus Lisanka, Raima ir Vidas Valinčiai, Vilma ir Algirdas Urbonai, Erika Globytė ir Dovydas Dulinskas, Lina Puidokienė.

Gytis Bulota

Leidinį parengė

Regina Kalpokienė, Giedrė Matusevičienė, Rita Diržienė, Aušra Čepauskienė, Raseinių Šaltinio progimnazijos mokytojos metodininkės

2021 m.
 Raseiniai

Kaip meškinas gelbėjo draugus

Vieną vasaros dieną meškiukas pasižiūrėjo į kalendorių ir pastebėjo jog vasaros teliko viena pilna savaitė ir kelios dienos. Šios paskutinės vasaros dienos niekas iš miško gyventojų nelaukė.

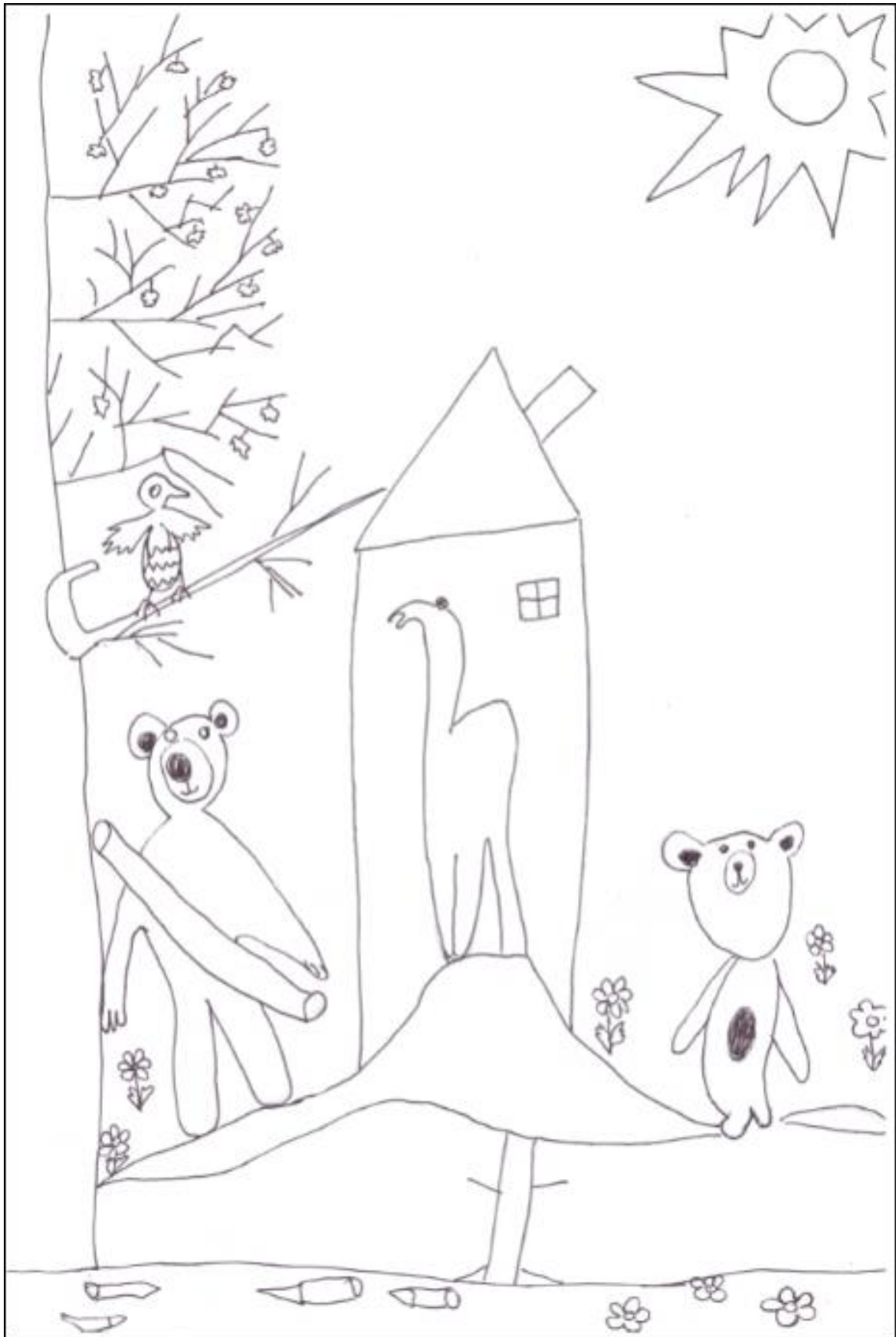
Tądien meškiukas Medutis susitiko su savo draugais. Dinozauru Dinu, pelėda Džiuge. Jie jam papasakojo kaip nemėgsta, netgi bijo rudens. o bijo todėl, kad neturi savo šiltų, jaukių namelių. Būdamas geros širdies Medutis nusprendė jiems pastatyti po namelį. Tik vienas negalėjo to padaryti. Nes jis turėjo tik dvi putlias rankutes, o ir žinių trūko. Bet meškučio būta apskraus ir atkaklaus. Taigi Medutis nusprendė susirasti pagalbininkų, nes be jų jis nepadėtų bėdoje savo draugams. Nieko nelaukdamas patraukė į platųjį pasaulį.

Eidamas pro upelio užtvanką pamatė besidarbuojančius aštriadančius bebrus. Jiems papasakojo apie savo sumanymą ir paprašė padėti pastatyti du namelius savo draugams. Kadangi bebrai savo namus jau turėjo pasistatę, mielai sutiko pagelbėti. Kol bebrai ruošė rąstus namelių statybai Medutis nubėgo pas savo dėdę Julį. Dėdės jis paprašė savo galingomis letenomis padėti sunešti rąstus, sukilnoti juos, pagal meškiuko ir bebrų nurodymus. Juliaus būta geros širdies, o ir veikti nelabai ką turėjo, jo ola jau buvo paruošta žiemos miegui. Taigi jis mielai prisijungė prie statybininkų komandos. Su tokia šaunia pagalbininkų komanda Medutis netruko pastatyti namučius savo draugams. Bedirbdami jie labai susidraugavo ir vienas iš kito daug ko išmoko.

Tai džiaugėsi ir atsidžiaugti negalėjo Dinozauras Dinas su pelėda Džiuge naujais namais. Jie šoko ir dainavo iš džiaugsmo. Ir suprato, kokia teisinga patarlė yra: ruošk žiemai roges vasarą. Nuoširdžiai dėkojo Medučiui ir jo šauniems pagalbininkams: bebrams statybininkams, dėdei Juliui, taipogi Medučiui. Buvo smagu matyti jų džiaugsmą, bei girdėti nuoširdžias padėkas.

Iš pasakos galima pasimokyti, jog reikia padėti draugams, jeigu jiems kažkas nesiseka. Padėdamas jiems, tu stiprini draugystę, kažko išmoksti, žinai, kad ir tau jie padės, kai reikės pagalbos.

Aistė Urbonaitė, 3 klasė

Simas Steniulis, 1 klasė

Stebuklingas debesėlis

Kartą viename niūriame ir medžiais apaugusiame kaime gyveno asilėlis Dumbo ir šuo Bumbo. Dienomis jie dirbo sunkius darbus, o naktimis lėkdavo tiesiai į mišką. Toji tamsi ir gana baugi vieta nežinia kodėl žavėjo juos. Vos tik įkišdavo nosį pro pirmąsias medžių šakas Dumbo sušukdavo:

- Aš nebenoriu grįžti namo. Man taip gera miške šėlioti!

Deja, Bumbo niekada nesuprato draugo norų ir vos išgirdęs tolyje užgiedantį gaidį sakydavo:

- Skubame namo, Dumbo, tuoj kaimas atsibus.

Kiekvienas rytas asilėliui būdavo liūdnas. Jis svajojo apie tai, koks gražus turėtų būti miškas ryte, kai raudona saulė ima deginti medžių šakas ir lapus. Užsimerkęs jis tarsi girdėdavo naktinių vilkų pateles, niūniuojančias svajingas lopšines savo mažyliams. Troško skrajoti medžių viršūnėmis. Tačiau kas rytą Dumbo klusniai sekdamas paskui šunį atgal į kaimą.

Vieną naktį, kai asilėlis ir šuo patraukė į mišką, ryškiai švietė mėnuo, tarsi, rodydamas jiems kelią. Medžių paūksmėje jie pamatė šešėlį. Abu apmirė iš baimės. Staiga juodulys pajudėjo ir išniro mėlynas kaip dangus debesėlis.

- Kas tu toks? - paklausė įsidrąsinęs asilėlis.

- Aš - Debesėlis. Pasiklydau, neberandu kelio namo. Gal galėtumėte man padėti? - paklausė nepažįstamasis.

- Tavo namai aukštai danguje, pakilk į viršų ir rasi juos, - paaiškino šuo.

- Aš negaliu pakilti, nes aplink tiek daug medžių, o šakos apraizgiusios mane, - liūdnai pasiguodė Debesėlis.

- Mes tau padėsime! - linksmi sušuko du draugai.

Mėnulio šviesos padedami jie atlaisvino medžių šakas ir išvedė debesėlį iš miško. Naujasis draugas linksmi šyptelėjo, pamosikavo lengvučiais sparniukais ir tarė:

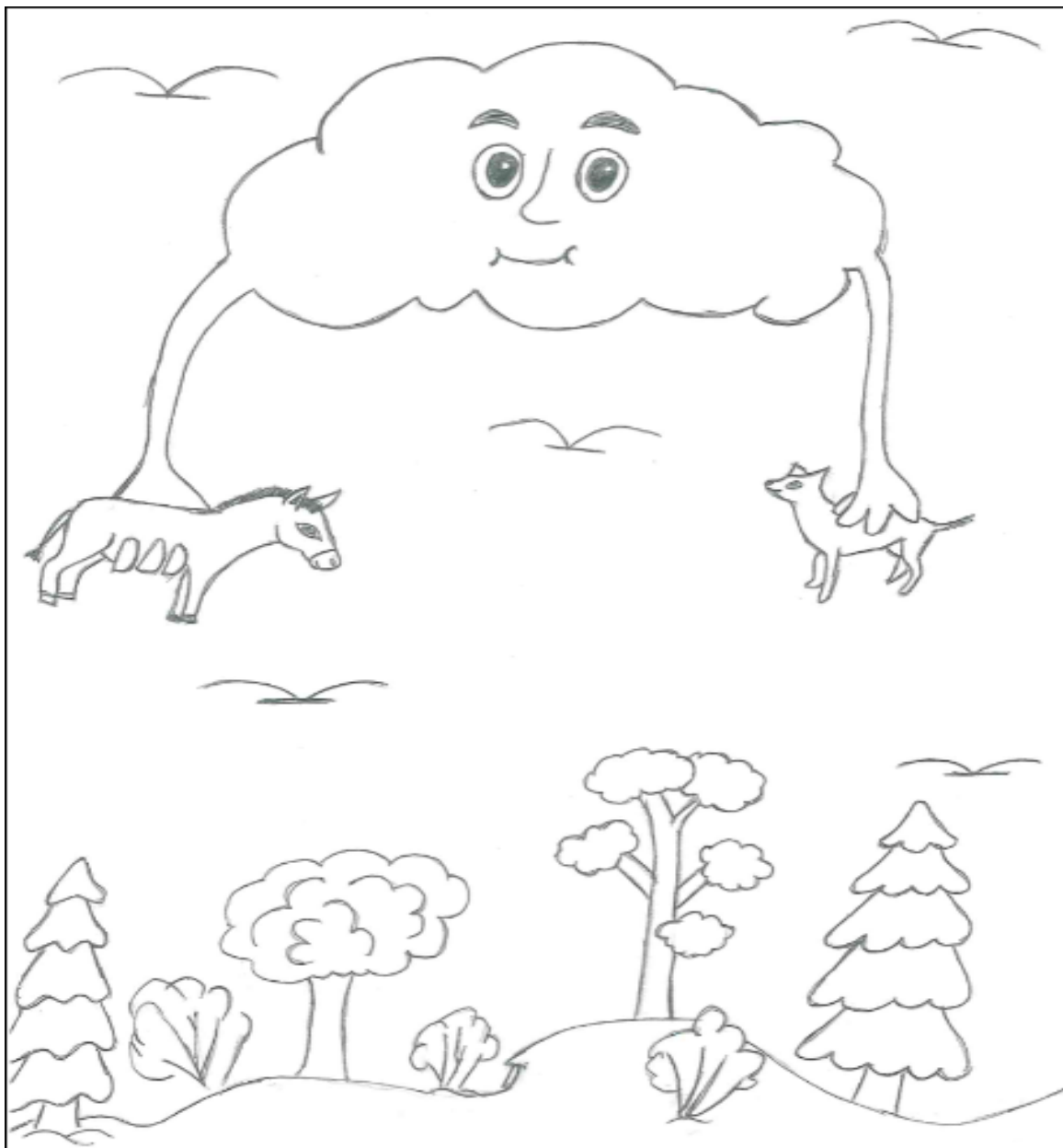
- Ačiū jums, mano naujieji draugai! Kaip galėčiau atsidėkoti?

- Gal galėtum ir mus vestis drauge? Mes norime kartu su tavimi skraidyti medžių viršūnėmis ir džiaugtis dangaus platybėmis?

Debesėlis mįslingai šyptelėjo ir pasiūlė Dumbo ir Bumbo labai atsargiai įsitverti už jo išsidraikiusių plaukų. Draugužiai taip ir padarė. Palengva palengva, pučiant vėjeliui, jie pakilo ir nuskriejo į dangaus platybes.

Dar ir dabar pažvelgęs į dangumi plaukiančius debesis gali pamatyti linksmiai skraidančius asilėlį ir šunį.

Eimilė Karpaitė, 4 klasė

Mantė Juškytė, 2 klasė

Berniukas ir fėjos

Kartą tolimoje Kinijos šalies stebuklingame miške gyveno fėjų gentis. Fėjos turėjo karalienę Euriką. Kartą fėjų krašte atsitiko baisus dalykas. Skraiduoles užklupo baisi liga ir jos pradėjo nykti. Iš pradžių pradingdavo galios, po to sparneliai, o vėliau ir jos pačios viena po kitos. pranykdavo. Fėjos žinojo, kad joms gali padėti stebuklingas vanduo iš stebuklingo šaltinio. Šaltinis buvo už aukščiausios Everesto kalno viršūnės. Tačiau nebuvo kam pagelbėti. Vienos fėjos bijojo, kitos - buvo per daug silpnos. Bet tą šaltinį galėjo pasiekti tik žmogus, nes fėjos paprasčiausiai sušaltų. Karalienė Eurika prisiminė, kaip prieš keletą metų joms padėjo vienas berniukas ir nusprendė vėl paprašyti jo pagalbos. Pasitelkusi burtus ji nusiuntė pagalbos šauksmo žinutę.

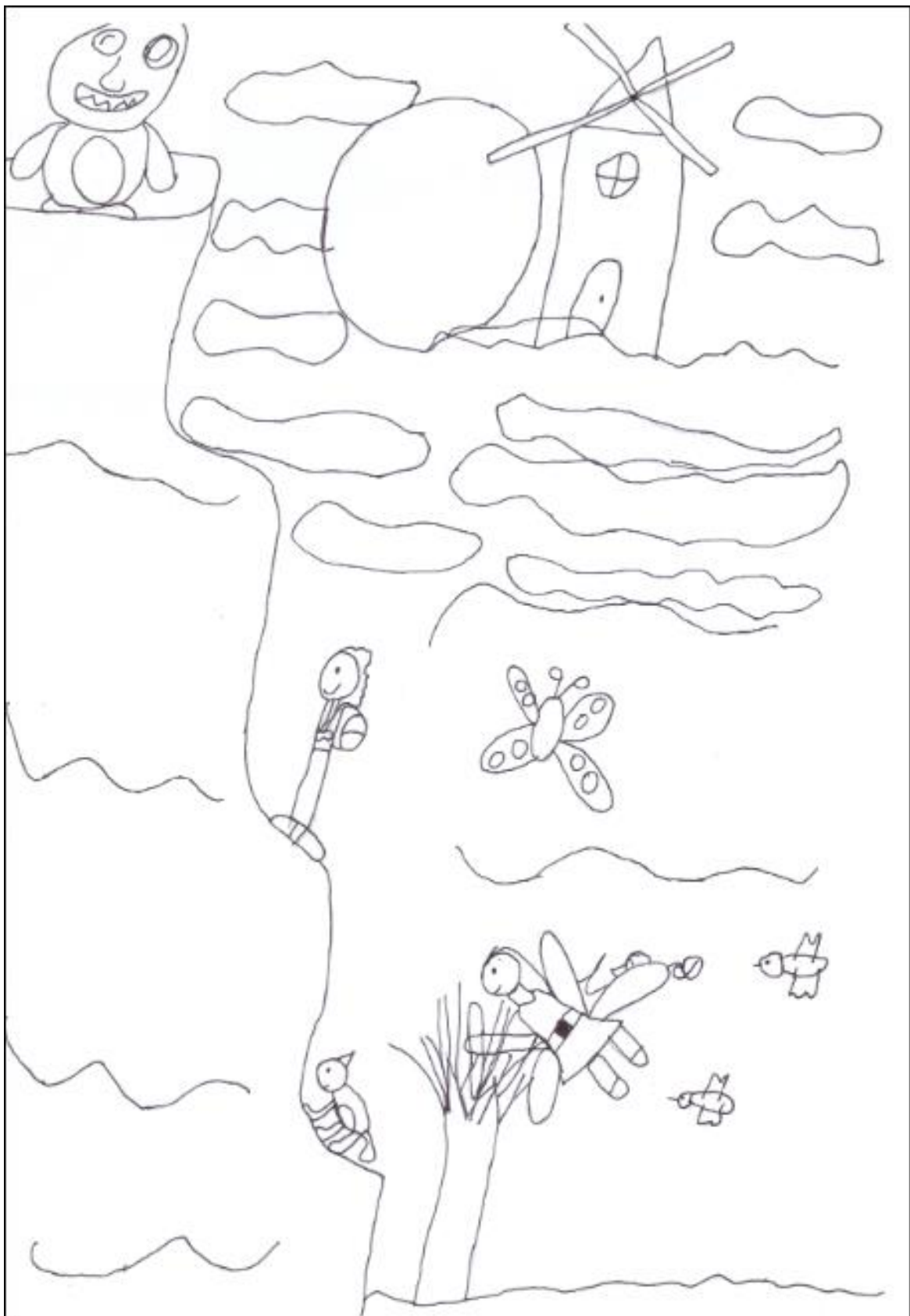
Geraširdis vienuolikos metų berniukas, vardu Airidas, vis dar tikėjo stebuklingomis būtybėmis. Tikėjimas svarbu, nes jo draugai: trolis Edvardas, drakonas Tomas ir kalbanti devynuodegė lapė Austėja tiesiog pranyktų. Tą dieną, kai draugai lyg tyčia buvo susitikę jie išgirdo fėjų karalienės Eurikos pagalbos šauksmą ir nusprendė tučtuojau vykti joms padėti.

Atvykę draugai paklausė:

- Kas ir kaip gali padėti jums pasveikti? Karalienė papasakojo, jog už Everesto kalno yra stebuklingas šaltinis, kurį saugo senas ir baisus slibinas. Ten gali patekti tik žmogus. Išklause draugai leidosi į kelionę. Jie keliavo tolyn į šiaurę. Netrukus jie pamatė didžiulį kalną. Tad drakonas Tomas pradėjo kilti aukštyn, kad pasiektų viršūnę. Čia juos nesvetingai pasitiko senasis slibinas. Jis akimirksniu puolė draugus, tačiau draugai vikriai išsisuko. Kalbanti devynuodegė lapė Austėja slibiną supančiojo savo uodegomis, o stipruolis drakonas Tomas su troliu Edvardu jį puolė savo stipriais nagais, ragais ir nugalėjo. Gaila, bet kovojant kalbanti devynuodegė lapė Austėja buvo sunkiai sužeista. Nugalėjus slibiną draugai atsidūrė nuostabioje didelėje pievoje, kurios viduryje telkšojo stebuklingasis vandens šaltinis. Berniukas Airidas į užburta begalinį indelį prisisėmė vandens pagyde devynuodegė lapę Austėją ir skuodė pas fėjas joms pagelbėti.

Grižę draugai fėjoms davė atsigerti šaltinio vandens ir įvyko stebuklas! Fėjos atsigavo. Skraiduolės buvo neapsakomai laimingos ir dėkingos už išgelbėtas gyvybes. Fėjos surengė iškilmingą puotą. Jos šventė tvirtą draugystę ir laimingą gyvenimą.

Dovydas Kaminskas, 4 klasė

Rugilė Navickaitė, 1 klasė

Du nauji Kaktusono atradimai

Seniai seniai gyveno Kaktusonas Aloyzas Kasparavičius. Jis buvo žemaūgis storas juodais ūsais vyrukas. Vyriškis gyveno Keistuolių kaime, Upeliūkščio gatvėje, trisdešimt devintame name. Kaktusono Aloyzo trobelė buvo tokia mažytė, kad joje tilpo tik mažutė lovelė, dar mažesnis stalelis, krosnis, mažutis arbatinis ir apie šimtą penkiasdešimt tris kaktusus.

Kodėl tiek daug kaktusų jis turėjo? Kaktusonas Aloyzas Kasparavičius turėjo didžiulį pomėgį kaktusams. Jis kaktusus kolekcionavo apie penkerius metus ir be jų negalėjo gyventi.

Vieną dieną grįžęs namo Kaktusonas Aloyzas Kasparavičius taip išsigando, kad vos neapalpo. Jo trobelę užgriuvo šalia namelio augantis didžiulis ąžuolas. Trobelė atrodė kaip į vieną krūvelę sumestos malkos ar laužynas. Jis sėdėjo ant kelmo ir galvojo, ką dabar darys be namų. Galvojo apie dvi valandas ir sugalvojo eiti ieškoti draugų pagalbos, kurie galėtų atstatyti trobelę.

Kaimelis buvo mažas, todėl jį apeiti buvo nesunku. Kaktusonas apėjo visą kaimą ir rado du draugus, kurie pažadėjo padėti atstatyti trobelę. Vyrukas sutiko Raganą Elę Kanobraitę, ir Milžiną Vermišelį Spadą. Kaktusonas nusprendė, kad trise jie trobelės neatstatys, tad nutarė kitų draugų paieškoti miške. Miške sutiko dar du savanorius pagalbininkus Vilką Pilką ir Lokį Rudį.

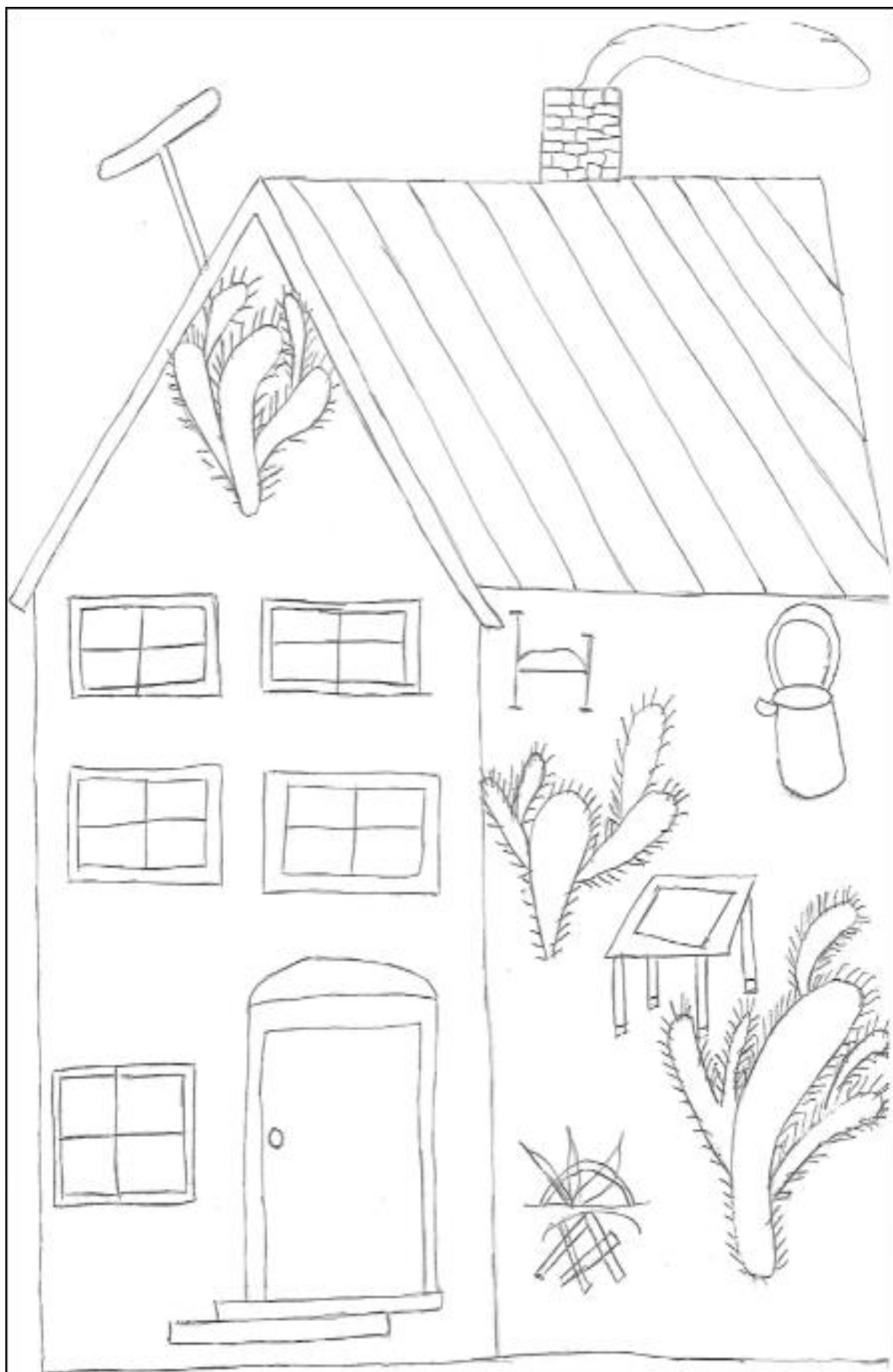
Penkiese nuėjo ir pasiskirstę darbais ėmėsi darbo. Vilkas Pilkas plytas krovė, Lokys Rudis betoną maišė, Ragana Elė Kanobraitė galvojo, kaip vidų įrengti. Pats Milžinas Vermišelis Spadas stogą dengė, o Kaktusonas lentas sienoms pjovė. Taip jie plušėjo visą mėnesį.

Po ilgų darbų naujieji draugai pastatė dailų, erdvų namą. Namas patiko visiems, kurie jį padėjo statyti. Jie užsinorėjo gyventi kartu. Kaktusonas mielai priėmė savo naujuosius draugus gyventi, nes buvo dėkingas, kad jam pagelbėjo.

Kaktusonas Aloyzas Kasparavičius atrado naujus draugus ir įsigijo naują puikų namą.

Nepamiršo savo pomėgio kaktusams. Dabar jų įsigijo dar daugiau negu pirma. Kaktusai ne visiems naujiems draugams patiko, bet jie buvo kantrūs. Naujieji draugai gyveno draugiškai ir laimingai. Penkiese jie nugyveno ilgą ir laimingą gyvenimą, padėdami vieni kitiems.

Dija Volfaitė, 4 klasė

Arnas Jurkonis, 1 klasė

Elzytės kelionė

Seniai seniai gyveno zylutė Elzytė. Ji buvo draugiška ir nuoširdi. Paukštytė buvo įsikūrusi seno beržo drevėje. Gyveno viena. Elzytė turėjo daug draugų, bet nestigo ir priešų. Pats baisiausias jos priešas buvo katinas Murklius. Jis labai greitai laipiojo medžio šakomis, todėl jo labiausiai ir bijojo zylutė. Artimų giminaičių Elzytė neturėjo, tik kitame kaime gyveno tolima giminaitė teta Zizė. Jos kaimelis buvo toli, todėl tetos nė karto neaplinkė, nėra jos mačiusi.

Vieną dieną kilo labai didelė audra. Ji plėšė namų stogus, vertė medžius. Audra nieko negailėjo, kas pasitaikė jo kelyje, visus skriaudė. Ji nepaliko ir seno beržo. Elzytė liko be namų. Jai liko tik vienas kelias- skristi pas tetą Zizę.

Zylutė išskrido. Kelias buvo tolimas ir nepažįstamas, tykojo daug pavojų. Elzytė skrido daug dienų. Ji labai pavargo ir išalko. Nutūpė pailsėti ir apalpo. Zylutę rado bičių žvalgas. Jis pakvietė biteles. Bitutės paukštytę atgaivino, pamaitino, pagirdė. Elzytė papasakojo, kas jai nutiko ir kur keliauja.

Bitutės ją palydėjo, parodė artimesnį kelią link jos tetos. Zylutė vėl skrido ir skrido...

Priskrido didelį pušyną. Pušys aukštos, užstoja saulę, sunku orientuotis kelyje. Elzytė pasiklydo.

Netoliese išgirdo apuoko ūbavimą. Skrido ten. Gerasis apuokas paklausė zylutės:

- Kur skrendi, zylute? Ko blaškaisi? Aš apuokas Pokas. Gal galiu padėti?

Nusiramino paukštukė, papasakojo savo likimo istoriją.

Apuokas žinojo visus kelius, nes mėgo keliauti. Jis pasisiūlė Elzytei padėti. Abu pakilo ir nuskrido link tetos kaimo. Zylutė nekantravo kuo greičiau išvysti tetą Zizę.

Netoli tetos namų Elzytę užpuolė vanagas vardu Todis. Ją apgynė apuokas. Jis pažinojo vanagą.

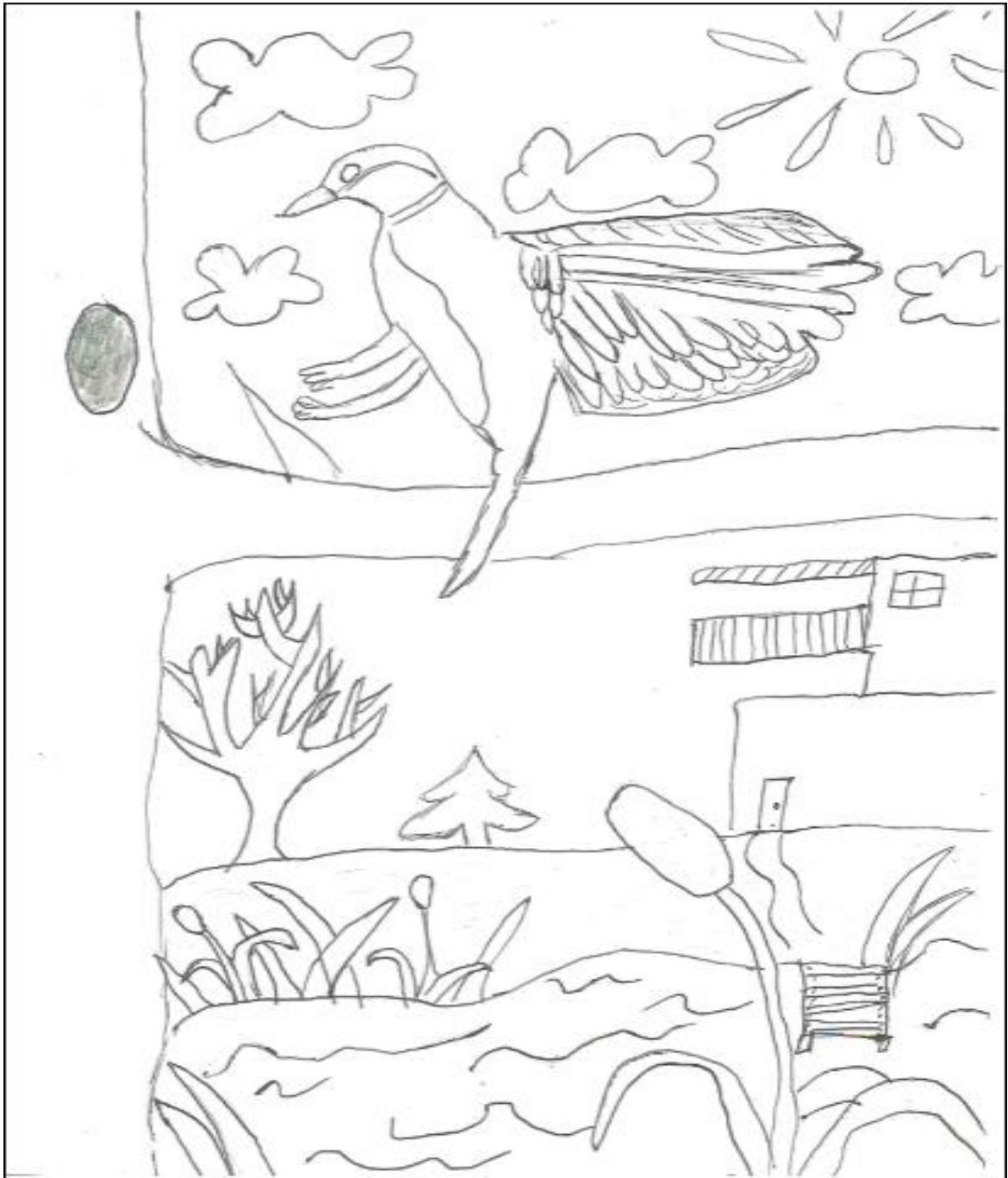
Todis susigėdo, atsiprašė zylutės ir vanago dėl savo elgesio. Pokas pasiūlė vanagai skristi kartu. Vanagas apsidžiaugė ir sutiko. Dabar jau keliavo trise. Liko perskristi platų slėnį ir zylutė pamatys savo tetą. Slėnis buvo platus, pilnas gėlių ir kitų įvairių augalų. Vanagas ir apuokas skrido greitai, o zylutė vis atsilikdavo. Todis pasisiūlė panešėti paukštukę. Zylutė labai džiaugėsi, kad susirado tokių gerų draugų.

Teta Zizė svečių nelaukė, bet visada kepdavo pyragą. Vaišindavo kaimynus.

Pagaliau zylutė pasiekė kaimą, kur gyveno teta. Kaimelio gyventojai paukštelius sutiko labai draugiškai. Jie parodė namėlį, kur gyveno Zizė. Elzytė pasibeldė į duris. Teta atidarė duris ir išvydusi giminaitę net apsiverkė. Zizė visus pavaišino ir priglaudė savo namelyje.

Visi gyveno ilgai ir laimingai, nes buvo tikri draugai.

Vesta Gailiūtė, 3 klasė

Vakarė Kljūnaitė, 4 klasė

Besmegenis mano kambaryje

Gyveno du broliukai, gyveno jie linksmi. Vyresniojo brolio vardas Kajus, o jaunėlio - Domantas. Žaidė jie lenktynes, gaudynes, konstravo įvairiausių daiktus „Lego“ detalėmis ir kai tik už lango nelydavo eidavo į lauką.

Vieną rytą pabudęs Domantas pažvelgė pro langą ir pamatė daug sniego. Greitas, kaip devyni vėjai nubėgo ir pažadino Kajų.

- Kelkis, lauke jau balta, balta! - sušuko Domantas.

- Netikiu,-atsakė Kajus ir apsivertęs ant kito šono bandė snausti kaip meškutė guolyje.

Tačiau Domantas žadino toliau, nutraukė antklodę. Šiaip ne taip pramerkęs akis Kajus pažvelgė pro langą:

- Tikrai daug prisnigo, eime į lauką! – pasakė broliui.

- Statysim senį besmegenį!- sušuko Domantas.

- Taip, eime statyti, -atsakė dar mieguistas Kajus.

Atsiklausę tėvelių greit susiruošė į lauką. Pasipustę delniukus ėmė ridenti rutuliuką, kol šis virto į sniego rutulį. Vaikai pasikvietė tėvelius, kad padėtų užkelti rutulius vieną ant kito. Kajus nubėgo surasti morką, angliukų akytėm ir sagytėm. Burokėliu išdažė lūpas, uždėjo ant galvos raudoną skrybėlę – kibirą, užrišo šaliką. Štai ir stovi sniego senis besmegenis. Broliai labai džiaugėsi juo. Buvo smagi diena. Kitą rytą vaikus prižadino į langą barbenantis lietus. Prilėkė prie lango, žiūri, kad sniego senis baigia ištirpti. Kaip dūmai iš kamino pranyko statytas besmegenis. Vaikai labai nuliūdo ir papasakojo tėveliams.

- Vaikai ? Gal norite senio besmegenio kambaryje? – paklausė mama.

Vaikai susižvalgė, nesuprato ir paklausė:

- Kaip? Juk jis ištirps!

Mama nusišypsojo vaikučiams ir papasakojo idėją. Kajus surado du didelius apvalius balionus, tėtis juos pripūtė. Domantas surado daug laikraščių ir klijų. Visi kartu pradėjo ant balionų klijuoti laikraščius – gaminti rutulius. Priklijavę daug sluoksnių laikraščių paliko išdžiūti. Kitą dieną didžiulius rutulius apklijavo sniegeliu.

- Nebijokit neištirps,-pasakė tėtis.

Uždėjo rutulį ant rutulio ir jau gražu! Pagamino Kajus seniui besmegeniui žalią kepurę ir žalią šaliką. Tėtis susuko seniui oranžinę nosį, kaip morką. O jaunėlis priklijavo akis, burnytę ir sagutes.

- Štai ir senis besmegenis viduryje kambario!- sušuko mama.

- Valio! Kaip gražu! Jis gyvens mūsų kambaryje!- kryštavo iš laimės vaikai.

Džiūgavo visa šeima.

- Senis besmegenis labai panašus į tikrą sniego senį besmegenį tik, kad kepurė žalia,- pasakė Kajus.

Šypsena nedingo visą dieną, senis besmegenis kambaryje džiugino kiekvieną dieną. Kai žmonės laimingi jiems nesvarbu ar dabar vasara ar žiema. Kalendoriuje žiema, o už lango lietus ir vėjas, tačiau pas broliukus senis besmegenis neištirpsta.

Kajus Daktaras, 3 klasė

Luka Tamaliūnaitė, 2 klasė

Jurgelio ir Domo stebuklingas nuotykis

Seniai, seniai gyveno senelis ir senelė. Jie turėjo du anūkėlius Jurgelį ir Domą, kurie buvo labai išdykę. Vieną rytą atsikėlę berniukai ant stalo rado paruoštus pusryčius ir šalia lėkštės padėtą raštelį, kuriame buvo parašyta: „Mes išėjome į parduotuvę nupirkti maisto, būkite geri“. Jiems tai nerūpėjo, jų galvose buvo tik žaidimai. Domas pavalgęs pusryčius tarė:

- Eikime pasivaikščioti į mišką.

Jurgelis jam pritarė ir jie išėjo į mišką. Broliai ėjo, ėjo ir prie medžio pamatė vilką, jie labai išsigando ir pradėjo bėgti. Bėgdami mišku, broliai prie didelio ąžuolo dar pamatė miegantį šunį. Šuo buvo didelis, juodu kailiu, panašus į mešką, vaikams jis pasirodė baisus. Neatsigręždami atgal, vaikai bėgo toliau ir jų kelyje netikėtai atsirado gili duobė. Jurgelis taip skuodė, kad nespėjo sustoti ir įkrito į tą duobę. Domas priėjo prie duobės arčiau, pažiūrėjo žemyn, tačiau brolio nematė. Tuomet Domas pradėjo garsiai šauktis pagalbos ir pažadino miegantį šunį. Atsibudęs šuo atbėgo prie rėkiančio berniuko ir paklausė:

- Kas atsitiko, berniuk?

Domas atsakė:

- Mano broliukas įkrito į duobę. Padėk man jį iš ten ištraukti!

- Gerai, - atsakė šuo Amsis.

Amsis iš savo ausies išsitraukė stebuklingą lazdelę ir pasakė:

- Pranyk, duobe! Gražink mums Jurgelį!

Staiga duobė dingo, o iš dangaus tiesiai į dideles Amsio letenas nukrito Jurgelis. Vaikai, padėkoję Amsiui už pagalbą, grįžo namo, kur jų laukė sūnerimę seneliai. Domas ir Jurgelis papasakojo, kas jiems nutiko ir pažadėjo seneliams daugiau taip nesielgti ir visada jų klausyti.

Armandas Dizeris, 4 klasė

Augustė Vaidotaitė, 4 klasė

Kaip bailusis šunelis draugo ieškojo

Gyveno bailus, liūdnas šunelis. Jo vardas buvo Brisius. Šuniuko kailiukas buvo susivėlęs, akytės liūdnos. Šunelis labai norėjo turėti draugą. Tačiau neturėjo, nes bijojo ieškoti. Jis klaidžiojo miesto gatvėmis, liūdnas ir vienišas. Vieną dieną sutiko būrį senų kačių. Katės buvo senos, geros draugės. Joms pagailo Brisiaus ir jį paskatino susirasti draugą. Jos pasakė, kad reikia pasitikėti savimi ir siekti savo svajonių. Tik staiga Brisius išgirdo kažką verkiant. Jis pasileido bėgti. Atbėgęs pamatė liūdną, vienišą berniuką. Berniukas nurimo ir stipriai apkabino Brisių. Jie iškart susidraugavo. Berniukas parsivedė Brisių namo ir jie tapo neišskiriamais draugais. Svajonės pildosi!

Barbora Tautvydaitė, 4 klasė

Liepa Juškaitė, 2 klasė

Auksinių lapų miškas

Netoli gražaus miško, nedidelėje trobelėje gyveno mergaitė Laila. Buvo pati rudens pradžia. Kartą Laila išėjo pasivaikščioti į rudenįjančią girią.

Miškas buvo magiškas, bet niekas to nežinojo, tik Laila suprato, kad jis stebuklingas.

- Mamyte, išeinu pasivaikščioti! – šūktelėjo prieš atidarant duris mergaitė.

- Gerai, tik nepasiklysk miške, – tarė mama.

- Iki, – atsisveikino Laila.

Ir išžygiavo mergaitė į mišką. Miške Laila turėjo du draugus: lapiną Matą ir pelėdą Saulę. Pelėdos vardas Saulė, nes jai patinka skraidyti dieną, o miegoti ir ilsėtis naktį.

- O, sveika, Laila! – pamatęs mergaitę apsidžiaugė lapinas.

- Labas, Matai, ko toks laimingas? – susidomėjo ji.

- Mes su Saule suradome stebuklingą namelį, ateik čia.

Tylomis ir paslapčia lapiukas nusivedė mergaitę prie medyje esančio namelio. Namelis buvo pastatytas ant aukštesnės ąžuolo šakos, su dviem mažais langeliais, menkomis durelėmis ir gražiu šakų stogeliu. Link namelio prie medžio kamieno stovėjo kopėčios. Čia draugai rado susidomėjusią pelėdą Saulę.

- Labas, Laila, džiaugiuosi, kad atėjote, domiuosi šiuo nameliu, bet man niekaip neišeina atidaryti durelių, gal tu pabandyk, – lingavo galva pelėda. – Įdomu, kas ten slepiasi?

Mergaitė pasisveikino su pelėda ir palengva pabandė užlipti kopėčiomis iki namelio. Pravėrė mažas dureles ir viduje ant stalėlio pamatė klevo lapais papuoštą laišką. Ant voko buvo užrašyta „Kas ras šį laišką, tas bus apdovanotas laime ir turtais“. Draugai nustebo. Staiga Lailai apsisuko galva ir ji, po kiek laiko, atsibudo mažoje namelio lovelėje. Šalia jos stovėjo draugai ir pūpsojo maišas tikro klevų aukso. Mergaitė ir jos draugai vaikščiodami miške paliesdavo klevus ir medžiai tapdavo auksiniais.

Laila ir jos bičiuliai visą klevų auksą ir auksinius medžius išdalino tiems, kuriems labai jo reikėjo, o padarę gerus darbus visi ilgai ir laimingai gyveno.

Kamilė Vaičaitytė, 4 klasė

Eimilē Pociūtē, 2 klasē

Kaip senasis telefonas svajojo tapti išmaniuoju

Neseniai gyveno senasis telefonas. Jis turėjo svajonę tapti išmaniuoju telefonu. Kiti telefonai jį vadindavo Alium. Vardas kilo nuo žodžio „alio“. Telefonas Alius prieš daug daug metų buvo labai naudingas, nes tik įkiši į rozetę laidą ir kalbiesi, o dabar tik liko dekoracija...

Senojo telefono šeimininkai gyveno rūmuose, o čia buvo daug gražių senų daiktų. Senuko Aliaus nieks nepastebėjo, niekas jo nepasigesdavo, niekam jo nereikėjo. Vieną kartą išmanusis pakalaušė:

- Aliau, ko liūdi?

- Ai, dabar niekas manęs nenaudoja, net nepastebi lyg būčiau šiukšlė, - liūdnai atsakė Alius.

- Aš tau galiu padėti, galiu užsakyti tau remontą, o mūsų šeimininkas tikrai nepastebės ir tave nuveš - sušuko išmanusis.

- Ačiū, lauksiu, - nudžiugo Alius.

Praėjo savaitė. Juk šiandien ta diena! Remonto diena! Šeimininkai išgirdę priminimą suskubo, nes apie tai nieko nežinojo, o vienas kitam žaibus laidė. Ir prasidėjo namie tornadas:

- Kur mano kelnės?- šaukė vyras.

- Kur mano suknelė! - isterikavo moteris.

Po audros stojo tylą. Apsirengę, paėmė telefoną, nuvežė į telefonų taisyklą. Aliaus didžioji, galinga baterija iš laimės tyliai skambėjo. Meistras didelių gedimų nerado, tik pakrapštė vieną klavišą ir įjungė į rozetę. Neėmė nei pinigų, o tik paklausė:

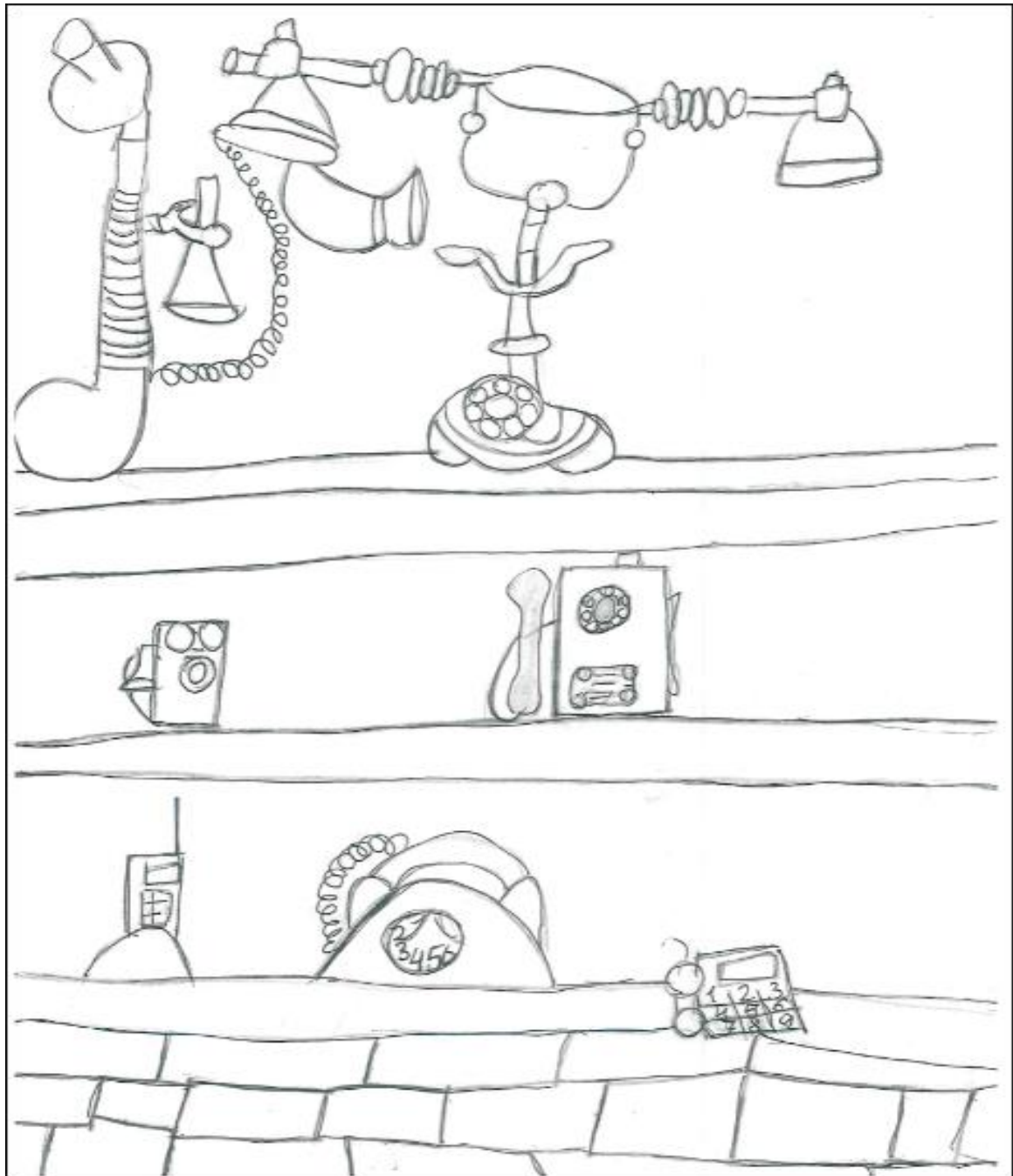
- Gal parduotumėt man šį telefoną, nes man iki pilnos kolekcijos tik jo ir trūko?

O, taip! Sutinkam, mums jo nereikia!- vienas už kitą garsiau kalbėjo Aliaus šeimininkai.

Susitarę dėl sumos, atsiskaitę išvyko senojo telefono šeimininkai namo. Aliaus iš skausmo metalinė širdelė kaito. Greitai senasis telefonas Alius suprato, kad naujasis šeimininkui jis labai reikalingas, nes jis garbingai buvo paimamas kiekvieną dieną ir maloniai priglaudžiamas prie ausies. Telefonas garbingai dirbo savo dabą ir nebuvo blogesnis už jo brolių išmanųjų.

- Visada reikia siekti svajonės, nes jos pildosi!- garsiai suskambo telefonas.
- Aš laimingiausias, senasis telefonas!- vis kartojo Alius.
- Tikėkit, svajokit, siekit ir veikit ir tada būsite laimingiausi šiame pasaulyje, aš jums pažadu!- garsiai skambėjo senasis telefonas.

Gustė Vaitulionytė, 4 klasė

Rugilė Aleksaitė, 2 klasė

Kalėdų dovana

Seniai seniai vieną kartą gyveno trys broliai, kurie labai labai laukė Kalėdų. Jų mažas namelis stovėjo apsnigtame miške kaimo pakraštyje.

Prasidėjus adventui, jie nusprendė kasdien pakabinti po žaisliuką ant Kalėdų nuostabios eglutės. Kiek tik žaisliukų jie pakabindavo, tiek jų stebuklingai ir pradingdavo. Tuomet broliai pasitarė ir sugalvojo visą naktį nemiegoti ir pažiūrėti – kas pavagia jų žaisliukus. Staiga vidurnaktį jie pamatė mažą mažą pelytę. Ogi ji tempiasi žaisliukus į savo urvelį. Tada broliai jos paklausė:

- Kodėl, pelyte, tu tempi mūsų žaisliukus į urvelį?

Pelytė liūdnai atsakė:

- Aš nemėgstu Kalėdų, nes niekuomet negaunu dovanų...

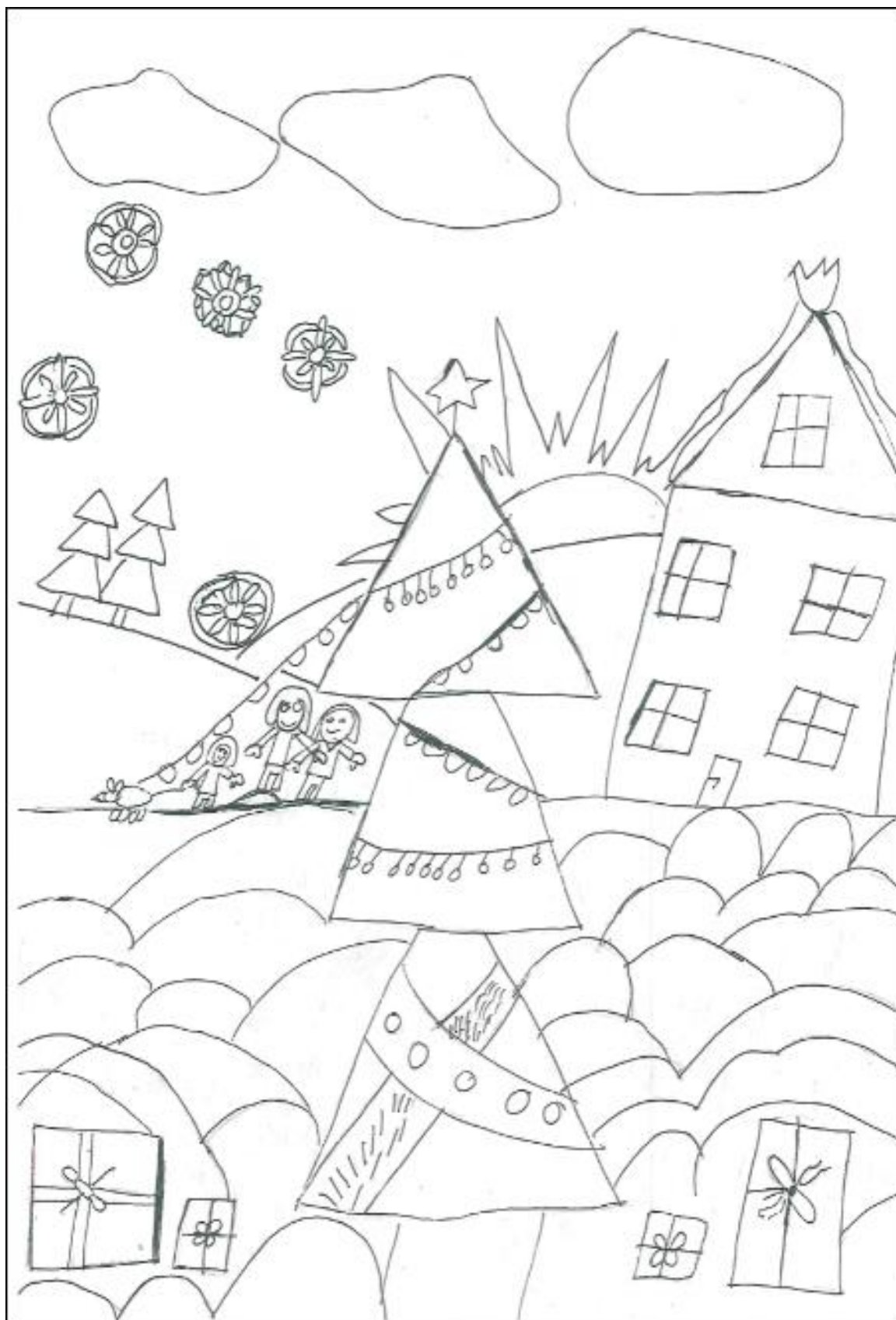
Broliai ėmė ir pasitarė:

- Paliekame jai kasdien po sūrio gabalėlį prie urvelio!

Taip jie ir padarė, o kalėdiniai žaisliukai sugrįžo ant Kalėdinės eglutės.

Nuo to laiko Kalėdų labai laukia ne tik broliai, bet ir mažoji pelytė. Džiugu ir smagu visiems gauti Kalėdų dovanų.

Rokas Vaitukaitis, 4 klasė

Gabija Danusaitė, 3 klasė

Katino Miciaus kelionė

Kartą vienoje gražioje sodyboje gyveno katinas vardu Micius. Kartu su juo gyveno šuo Tukas, viena karvė, penkios avys ir pulkas vištų su gaidžiu. Vieną dieną katinui buvo labai nuobodu. Jis sugalvojo nukeliauti į pasaulio kraštą. Micius šiukšlių dėžėje susirado seną krepšį, iš kampo susirinko maistą, kurį buvo susitaupęs, patvoryje rado pilną butelį pieno. Viską susidėjo į krepšį.

Katinas sumanė iškelti naktį. Nenorėjo, kad kas jį pamatytų. Micius buvo didelis tinginys ir bijojo, kad užmigs. Pagalbos paprašė šuns Tuko.

- Mielas, geras, nepakartojamas Tukai, - kreipėsi katinas.
- Ko nori? - paklausė šuo.
- Noriu tavęs paprašyti, kad mane pažadintum vidurnaktį, - paprašė Micius.
- Kodėl aš turėčiau tave žadinti? Naktį reikia miegoti, - nustebo Tukas.

Katino ir šuns pokalbį išgirdo avys. Jos katino puolė klausinėti, kodėl jis nori, kad jį pažadintų vidurnaktį. Micius nenorėjo pasakoti apie kelionę ir pasakė, kad ruošiasi gaudyti peles.

- Taigi tu nemoki gaudyti pelių! - sušuko avys.
- Noriu išmokti, - atsakė Micius.
- Tu tinginys ir nieko tau nepavyks, - ginčijosi avys.
- Bandysiu pasitaisyti ir nebebūti toks tinginys, - nesutiko Micius.

Greitai atėjo vakaras, ir visi nuėjo miegoti. Tik vienas Tukas nemiegojo. Jis laukė vidurnakčio. Kai pasirodė mėnulis, Tukas sulojo, ir katinas pabudo. Micius išlėto atsimerkę, tada vėl užsimerkę ir giliai nusižiovavo. Po to pakėlė vieną koją, tada antrą, trečią, ketvirtą ir pašoko. Padėkojo Tukui ir nuėjo pasiimti krepšio. Paskui pakampiais, kad niekas nepamatytų išėjo iš kiemo.

Katinas Micius buvo patenkintas, kad paliko sodybą. Iš pradžių jis nuėjo iki miško. Naktį miške jam buvo labai baisu. Ten jis girdėjo visokių garsų. Tad įlipo į medį ir užmigo. Kai pabudo, skaisčiai švietė saulė. Micius išsoko iš medžio ir nusprendė prieš kelionę pasistiprinti. Valgant netikėtai pamatė autobusą ir nusprendė juo pavažiuoti. Griebė pieno butelį ir pasileido bėgti į autobusą. Įsitaisė po kėde ir tik tada pamatė, kad pamiršo krepšį su maistu, bet bėgti pasiimti buvo per vėlu. Apsikabino butelį pieno ir užmigo.

Micius pabudo po geros valandos. Kai tik jis pabudo, autobusas sustojo. Micius pagalvojo, kad važiuoti pakanka ir išlipo. Išlipęs pamatė pievoje straksint žvirblį.

- Labas, žvirbli, - pasisveikino katinas.

- Labas labas, - atsakė žvirblis.

- Koks tavo vardas, ką veiki? - paklausė katinas.

- Aš esu žvirblis Čirkšlys. Šiaip nuobodžiauju, ieškau vikšrelių. Galiu vieną ir tau duoti,
- ištiesė snapu žvirblis.

- Vikšrų aš nevalgau, bet gal nori keliauti su manimi, - pasiūlė Micius.

- O kur tu keliauji? - pasidomėjo žvirblis.

Katinas su žvirbliu ilgai kalbėjosi, kol pagaliau nusprendė keliauti kartu. Jie patraukė per žydinčią pievą link tolumoje matomo vėjo malūno. Netikėtai priėjo upelį. Čirkšlys upelį perskrido.

- Ei, palauk, aš sparnų tai neturiu! - sušuko katinas Micius.

Žvirblis apsisuko ir parskrido atgal. Jie ilgai galvojo kaip Miciui persikelti per upelį. Tuo tarpu upeliu plaukė rąstas ir jie ant to rąsto užsoko. Prasidėjo kelionė upeliu. Draugai patogiai įsitaisė, Micius atsigėrė pieno, juo pavaišino Čirkšlį. Po to jie atsigulė ant rąsto ir pradėjo žiūrėti į debesis. Netikėtai rąstas atsitrenkė į krantą ir abu draugai įkrito į vandenį. Vandenyje jiems labai nepatiko, bet vos ne vos išlipo į krantą. Katinas ir žvirblis buvo sušlapę ir sušalę. Tolumoje pamatė degant paliktą laužą ir nepajuto kaip greitai ten nubėgo. Prie laužo buvo šilta ir jauku. Kai tik sušilo ir išdžiūvo, patraukė į kelią. Ilgai ėjo, pavargo kol priėjo obelį. Obels viršūnėj pamatė obuolį. Akimirksniu Micius liuoktelėjo į obels viršūnę, o Čirkšlys užskrido. Suvalgė obuolį ir sumanė pailsėti.

- Koks didelis pasaulis, - apsidairęs pasakė Micius.

- O kokie gražūs namų stogai tolumoje, - jam pritarė Čirkšlys.

- Gal reiktų ten nueiti! - garsiai pamąstė katinas ir parodė į tą pusę.

Draugai nusprendė, kad į tuos namų stogus būtina pažiūrėti iš arčiau. Išlipo iš obels, norėjo eiti, bet tų namų stogų nė truputėlio nesimatė. Buvo jau vėlu, tad nusprendė pailsėti. Įsitaisė po obelimi ir užmigo.

Micius pabudo nuo kažkokio kutenimo. Katinas pramerkęs akis pamatė, kad jam ant nosies įsitaisiusi kirmėlė ir labai išsigando. Nuo jo riksmo pabudo Čirkšlys ir greit sulesė kirmėlę. Kai jau viskas buvo ramu, jie patraukė link tos pusės, kur matė namų stogus. Jų kelias ėjo per rugių lauką. Čirkšlys skrido virš rugių lauko ir rodė Miciui kelią. Eiti teko ilgai kol baigėsi laukas.

Pagaliau pamatė išsvajotus namų stogus. Čirkšlys pradėjo skristi greičiau. Iš paskos bėgo ir Micius. Staiga katinas sustojo:

- Žinai, Čirkšly, man tie stogai matyti, - pasakė Micius.

- Negali būti, - suabejojo Čirkšlys.

Abu draugai apėjo aplink visą kaimą kol Micius vėl pasakė:

- Šitie varteliai man tikrai matyti.

Katinas ir žvirblis pro tuos vartelius įėjo. Kiek paėjus jie išgirdo lojant šunį. Geriau paklausius Micius pažino savo gero draugo Tuko balsą. Kai atsidūrė kiemo viduryje, katinas puolė prie savo seno draugo Tuko. Šiek tiek su juo pasikalbėjęs, Micius pasisveikino su karve, avimis ir vištomis. Tik gaidžio niekur nematė. Tada visiems pristatė savo naują draugą žvirblį Čirkšlį. Visiems kiemo gyventojams žvirblis labai patiko. Micius pasiūlė žvirbliui apsigyventi sodybos kiemo viduryje augančiame medyje. Čirkšlys buvo labai patenkintas, kad nereikės išsiskirti su savo naujuoju draugu ir įsikūrė medžio viršūnėje.

Micius buvo patenkintas savo kelione, surastu nauju draugu. Tad nusprendė, kad šiame kieme ir yra jo pasaulio kraštas.

Paulius Tamulis, 3 klasė

Dominykas Dabkus, 1 klasė

Mano draugužis

Dviratis žiūrėjo į tolstanti motociklų paradą. Ten buvo įvairių motociklų. Vieni spalvoti ir sportiniai, kiti juodi ir dideli Harley-Davidson, o dar važiavo papuošti triračiai. Jie kėlė triukšmą visam rajonui. Senas žalias dviratis lydėjo juos su liūdesiu. Jis norėjo, kad juo taip pat žavėtųsi. Kol jis svajojo, pribėgo berniukas Mantas. Jis pradėjo vytis nuvažiuojanti paradą. Tačiau motociklai buvo daug greitesni. Mantas grįžo namo su liūdesiu. Liūdna buvo ir dviračiui. Manto tėtis pamatė tai ir užšokęs ant dviračio pradėjo rodyti įvairiausius triukus. Jis važiavo ant vieno rato, apsukdavo vairą ore ir dar daug įvairiausių dalykų. Prie jų priėjo Manto senelis ir pasiūlė perdažyti dvirati. Kaip tarė, taip ir padarė. Dviratis buvo labai laimingas. Senelis paaiškino, kad dviratis yra sveikesnė ir ekologiškesnė transporto priemonė už motociklą. Mantas labai didžiavosi savo dviračiu. Senasis dviratis daugiau nesvajotojo tapti motociklu. Mantas pradėjo vadinti savo dviratį mano draugužiu.

Agnieška Aukštakytė, 4 klasė

Lukas Bužinskas, 2 klasė

Lietaus lašelio kelionė

Kartą, visai netoli dangaus, debesėlio viduje gyveno nedidelis lietaus lašelis. Jo gyvenimas nebuvo išskirtinis. Lašelis, kaip ir jo šeima, ir draugai kartas nuo karto iškrisdavo ant žemės ar ant vandens ir vėl pakildavo aukštyne debesimis. Taip ir gyveno, taip ir keliavo. Tačiau lašelis nenustojo svajoti ir norėti pavirsti sniegu. Jis nežinojo, kas tas sniegas ir kaip juo tapti. Apie sniegą buvo girdėjęs iš savo senelių. Tie pasakojimai jį labai žavėjo, todėl ir lašelis svajojo prisidėti prie tų baltų, minkštų sniego patalų. Jis nesuprato, kaip lašeliai pavirsta sniegu.

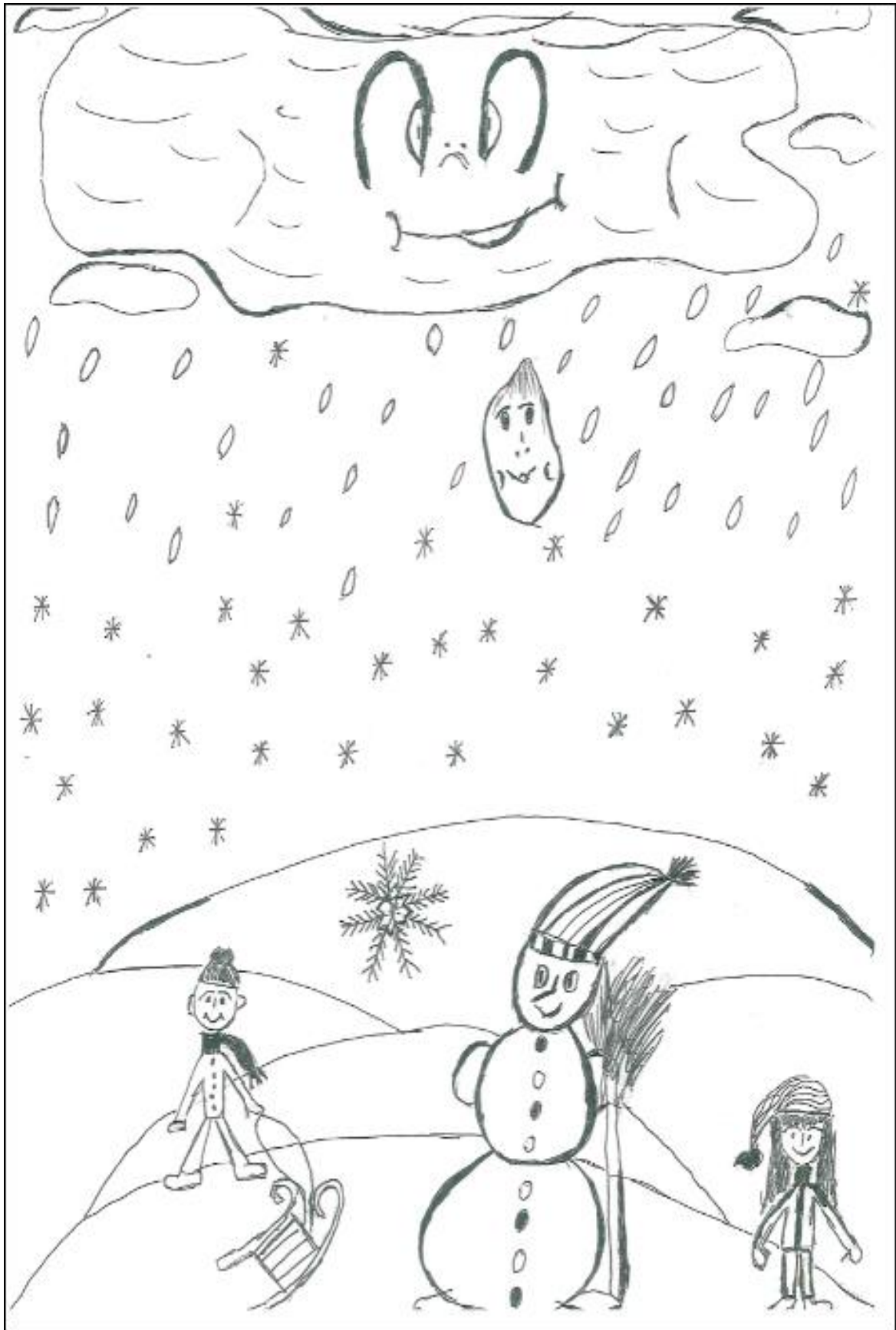
Praėjo kažkiek laiko. Lašelis ūgtelėjo. Vieną vakarą pajuto stiprų šaltį. Tokį šaltį jis jautė pirmą kartą gyvenime. Staiga pamatė, kaip jo debesys pasidarė tamsus ir didelis. Tuomet visi lašai buvę debesies viduje pradėjo sparčiai kristi žemėn. Bekrentant jam buvo labai šalta, bet, nepaisant to, jis matė, kaip jo kūnas darosi baltas ir jis lengvai, minkštai leidžiasi ant žemės. O ten jau gulėjo daug kitų lašelių pavirtusių baltom snaigėm. Visi jie padengė žemę baltu patalu. Lašelis užmigo. Ryte jį pažadino triukšmas, vaikų krykštavimas. Lašeliui buvo labai įdomu, kas dabar bus?

Vaikai pradėjo ridenti didelius sniego kamuolius. Iš jų jie pastatė didžiulį besmegenį. Lašelis ir daug jo draugų tapo besmegenio kūnu. Jam patiko nauji nuotyčiai ir džiaugėsi galėdamas būti besmegeniu. Taip lašelis save įsivaizdavo.

Praėjo gal mėnuo, gal daugiau. Besmegenis pradėjo po truputį tirpti nuo šiltų, besmegeniui pilvuką kutenančių spindulių. Turbūt atėjo pavasaris, šnabždėjosi kiti lašeliai. Taip ir buvo. Ištirpo besmegenis ir lietaus lašelis grįžo į debesį. Jis buvo laimingas pabuvojęs snaige. Tik staiga, visai netikėtai, nušvitus saulei iš debesėlio, vėl pradėjo kristi lietūs. Lašelis vėl išgirdo vaikų balsus. Tik šį kartą vaikai džiaugėsi ne sniegu, o žiūrėjo galvas užvertę į dangų ir žavėjosi nuostabaus grožio ir spalvų vaivorykste. Lašelis nepaprastai nustebė ir apsidžiaugė tapęs toks gražus ir spalvotas. Tai buvo lašelio gyvenimo stebuklas ir nauja patirtis, daug smagesnė už tą, apie kurią svajojo. Būti balta snaige!

Dabar lašelis buvo daug sužinojęs ir patyręs daug nuotykių, taip pat suteikęs daug džiaugsmo vaikams. Lašelis toliau laimingai keliavo, gyveno ir džiugino vaikus.

Ugnius Mažeikis, 4 klasė

Vakarė Lukminaitė, 4 klasė

Kalėdų stebuklas

Nuostabiai gražiuose savo rūmuose gyveno Kalėdų senelis. Jis ruošė visiems Kalėdų dovanėles. Nepamiršo jis ir gyvūnėlių ir dovanas jiems norėjo palikti miške po egle.

Nukeliavęs prie eglutės pasigedo stebuklingos Kalėdinės žvaigždės. Tuomet nutarė pakviesti tris pagalbininkus: kiškiuką, lapę ir vilką.

Senelis tarė:

- Mielieji mano, pagalbininkai, kviečiu jus surasti Kalėdinę žvaigždę!

Visi suskubo ieškoti stebuklingos žvaigždės. Vilkas ieškojo jos oloje. Lapė slankiojo ir visur jos ieškojo, dairėsi po medžius. O mažasis kiškiukas jos ieškojo šokinėdamas po duobutes. Praėjo jau daug laiko, bet pagalbininkams paieškos nesisekė. Žvaigždės jie niekur negalėjo surasti. O laiko iki vidurnakčio liko vis mažiau...Labai labai ją norėjo surasti mažasis kiškiukas ir pralinksminėti Kalėdų senelį, bet ir jam nesisekė. Nuliūdo jis, atsisėdo po medžiu ir susimąstė. Staiga prieš jį nulinko medžio šaka. Oi kaip išsigando kiškiukas, net užsimerkė iš baimės. O kaip po kelių sekundžių atsimerkė-pamatė stebuklingą Kalėdų žvaigždę kabančią ant šakos. Tikras stebuklas!

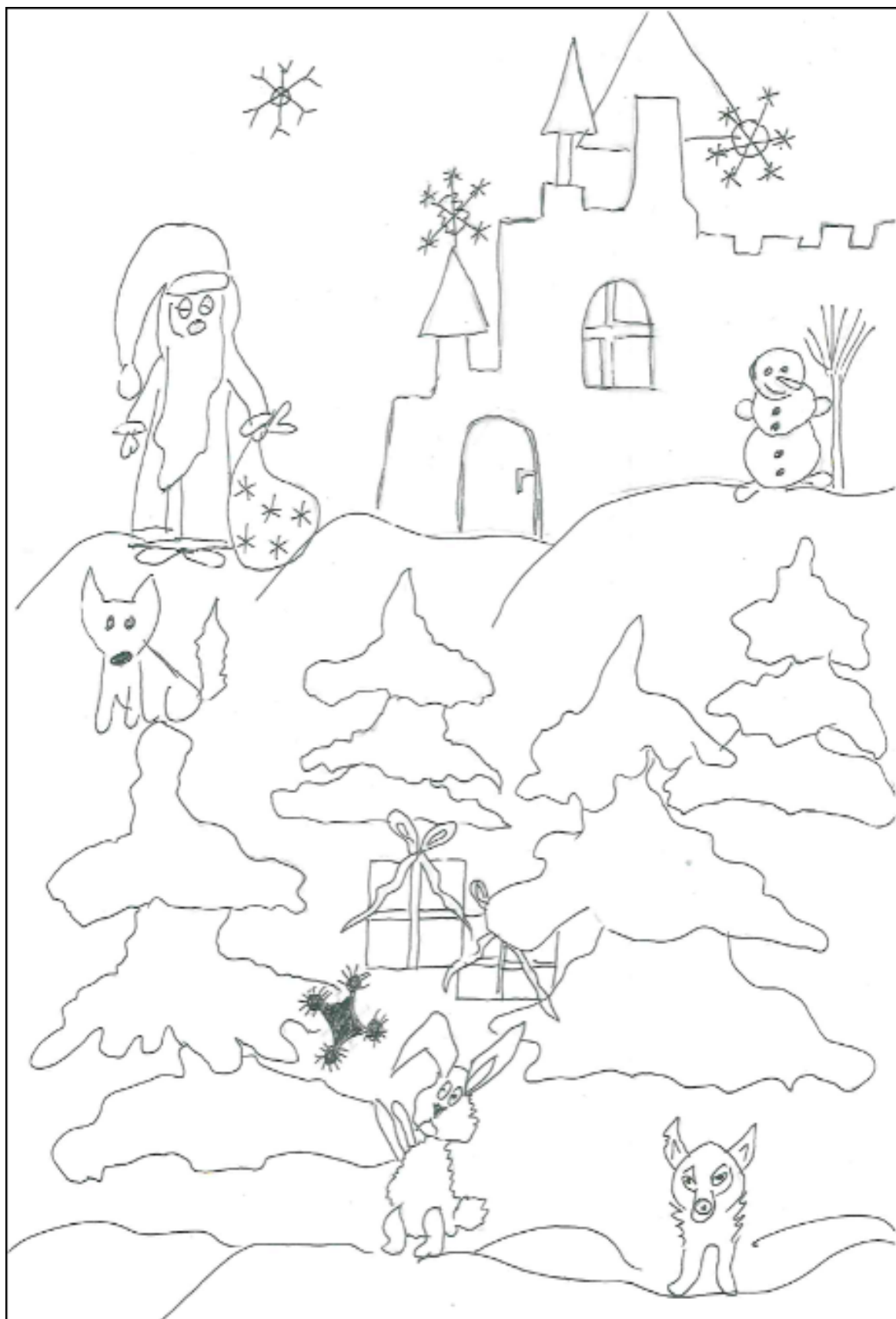
Tuomet jis pakvietė savo draugus:

- Ei ,draugužiai, aš suradau Kalėdų žvaigždę! Keliaukime visi kartu pas Kalėdų senelį!

Buvo jau vakaras. Draugai suskubo iki vidurnakčio suspėti nukeliauti ir įteikti Kalėdų žvaigždę. Visi buvo be galo laimingi.

Jie suspėjo iki sutemos ir visi kartu įteikė Kalėdinę žvaigždę Kalėdų seneliui. Jis ją pakabino ant eglutės šakelės ir prasidėjo Kalėdų šventė. Tai buvo Kalėdų stebuklas.

Augustas Apanavičius, 4 klasė

Vigailė Pečiulytė, 2 klasė

Rožinių svajonių sodo karalienė

Seniai seniai rožinių svajonių sode gyveno fantastiško grožio rožė vardu Rozalinda. Pradžioje besiskleidžiantys jos žiedai būdavo ryškiai purpuriniai – violetiniai, paskui pilnai išsiskleidę – mėlynai – violetiniai su aksomo atspalviu, vėliau išblukdavo iki rausvai mėlynos spalvos, o saulėkaitoje išdegdavo iki šviesiai rožinių tonų. Žiedai geltonais kuokeliais, pilnaviduriai ir be galo malonaus prieskonių aromato. Kiekvienas praeivis sustodavo ir neatitraukdamas akių grožėdavosi šiuo reginiu. Tiesa, Rozalinda turėjo puikią draugiją. Tai sliekiukas Sagius, įprastai netoliese besikapstantis žemėje, paplepėti atskrendanti ir sultingais amarais besivaišinanti boružėlė Brr ir išdykėlis lietutis Kapkap. O netoliese buvo įsikūrusi miela, maloni bet labai liūdna kaimynė – rožė Adrijana. Ji buvo labai vieniša, nes dėl jos skleidžiamo česnako kvapo niekas nenorėjo su ja draugauti.

Vieną saulėtą vasaros popietę rožinių svajonių sode buvo suruošta puota, kurioje visi augalai turėjo išrinkti rožių rožę – karalienę. Suvažiavo fotografai, korespondentai, svečiai iš įvairių užjūrio karalysčių. Ir vos tik išlipę iš savo karietų tarsi užkerėti miniomis plaukė prie Rozalindos. Rožėlė nėrėsi iš kailio, norėdama visiems patikti – atsukdavo tai aksominį, tai purpurinį skruostą. O pasilenkusius pauostyti paglostydavo savo švelniais kuokeliais, taip dar stipriau paskleisdama savo kerintį aromatą.

- Kokia skaisti ir išpuoselėta oda!

- O, kokia švytinti šypsena!

- Pauostyk, koks išskirtinis kvapas!

- Neįtikėtina elegancija!- susižavėję šurmuliavo svečiai.

Tuo metu, išgirdęs triukšmą, iš žemės iškišo nosikę sliekiukas.

- Labas, Rozalinda, kas čia vyksta? – mandagiai paklausė jis. Gražuolė apsimetė kad negirdi.

- Drauge Rozalinda! – jau garsiau sušuko susidomėjęs Sagius. Kerėtoja staiga susiraukšlėjo iš pykčio, pasilenkė iki pat žemės, kad niekas negirdėtų, ir pikta sušnibždėjo:

- Greičiau dink iš čia. Tu toks gleivėtas ir šlykštus, gadini visą vaizdą.

Ir pasitaisiusi laikyseną, pasipurenusi kuokelius toliau pozavo žymiausiems užsienio fotografams. O įskaudintas kirmėliukas pradingo juodoje skylutėje. Netrukus savo vėduoklėmis plasnodama nusileido boružėlė.

- Taip išalkau kelionėje, - maloniai pradėjo pokalbį septyntaškė.

- Štššš iš čia, - pro sukąstus dantis sušvokštė gražuolė. – Ar nematai, kad čia vyksta fotosesija.

- Bet aš tik ...- nieko nesuprato keliauninkė. Išpuikėlė paraudo iš pykčio ir savo spygliuota atžala bloškė boružėlę ant žemės. Ši vos spėjo pakilti ir išsisukti nuo bestypinėjančių gerbėjų.

- Sakykite, panele Rozalinda, - įsiterpė korespondentas jurginas,- kur slypi jūsų grožio paslaptis?

- Na, tai jau mano genuose, - besipuikuodama pasakojo savimyla,- dar mano senelės senelė prieš karą išskirtiniu grožiu žavėjo aplinkinius.

- Rozalinda nėrėsi iš kailio, norėdama sukurti kuo geresnį įvaizdį. Net suprakaitavo. Tai pastebėjęs draugužis Kapkap atskubėjo į pagalbą. Šiltas vasaros lietutis nuvilnijo per visą svajonių sodą, švelniai paliesdamas ir gležną pretendentę į karalienės.

- Ar išprotėjai?!- su ant nosies galiuko pakibusiu lašeliu, sušuko rožė. -Tu sugadinsi visą puotą! Tučtuojau liaukis ir niekada daugiau nesirodyk!

Ir nuliūdęs bičiulis nusliūkino pilku dangumi. Tuo metu pasigirdo pranešimas:

- Dėmesio dėmesio! Į puotą atvyko princas Gvaizdikas iš Palemonės.

Visi sukluso. Net Sagius, kuris įsikūrė Adrijanos ramiam pavėsyje, išlindo pažiūrėti naujo svečio.

- Ar galėčiau nutūpti ir pailsėti? – tyliai paklausė permirkusiais sparneliais Brr.

- Man būtų garbė, - tarė pralinksmėjusi rožytė Adrijana. - Taip seniai su niekuo nesikalbėjau. O be to mano energiją semia kenkėjai ir man jau nebe daug liko gyventi.

- Aš tau padėsiu!- sušuko boružėlė. – Tai mano skaniausias užkandis!

Ir puolė vaišintis.

Tuo metu garbingasis svečias jau buvo paskelbęs savo buvusios klasiokės paiešką ir lydimas sodo sargo artinosi prie Adrijanos.

- Labas, mano mylimoji,- priėjęs tarė jaunuolis. - Pagaliau aš baigiau visas studijas ir dabar jau mūsų niekas nebeišskirs. Bet kodėl tu kenti šito nusikaltėlio draugiją?

Princas Gvaizdikas paėmė šalia augantį česnaką už pakarpos, ištraukė iš žemės su visomis šaknimis, gerai papurtė ir nušveitė už tvoros į daržą. Tiesą sakant Adrijanai pasidarė silpna. Ji susvyravo. Nežinia ar nuo tokios malonios staigmenos, juk Gvaizdiko ji nebuvo mačiusi atrodo visą amžinybę, ar nuo išjudintos žemės po kojomis. Gerai, kad netoliese slankiojo Kapkap. Jis žinojo kaip suteikti pirmąją pagalbą.

- Susipažink su mano draugais: sliekiukas Sagius, boružėlė Brr ir lietutis Kapkap, - atsitokėjusi pristatė savo naujus draugus malonioji rožytė. Ji nei pati nepastebėjo kaip pradėjo spindėti orandžiniai jos žiedlapiai, skleisdami malonų ir šventišką mandarinų kvapą. Princas negalėjo atitraukti nuo jos akių. Netrukus visi svečiai pradėjo būriuotis aplink laimingą porą. Žybsėjo fotoaparatai blykstės.

- Prašau dėmesio!- pasigirdo renginio vedėjo balsas,- skelbiame konkurso rezultatus: po lygiai taškų surinko Rozalinda ir Adrijana.

Visų dėmesys nukrypo į Rozalindą. Visi tikėjasi pamatyti nuožmią konkurentę, dabar liko apstulbę. Jos išvaizda buvo kardinaliai pasikeitusi – švytinti ir spinduliuojanti oda tapo blyški ir susiraukšlėjusi, nežinia ar dėl puikybės, ar dėl to, kad sliekiukas nebepureno žemės, boružėlė nebenuurinko kenkėjų, o lietutis nebepalaistė išdžiūvusios žemės. Staiga gražuolės žiedlapiai galutinai sudžiūvo ir nukrito.

O Adrijana vertino bet kokį draugą – nesvarbu ar jis gleivėtas, ar per daug kalbantis, ar šlapias ir netgi skleidžiantis nemalonų kvapą. Ji be galo tikėjo draugyste, todėl sulaukė savo mylimojo, ištekęjo už Gvaizdiko ir tapo rožinių svajonių sodo karaliene.

Arijana Būziūtė, 4 klasė

Dominykas Norkus, 3 klasė

Mergaitė ir žydrakailis šuo

Kartą gyveno maža mergaitė vardu Margarita. Vieną gražią vasaros dieną ji nuėjo į parką. Ten mažylė žaidė, bėgiojo, dūko. Staiga ji pastebėjo, kaip krūmuose kažkas sujudėjo. Mergaitė priėjo arčiau ir pamatė mielą šunelį. Tačiau jis buvo nepaprastas - jo kailiukas buvo žydras. Margarita paėmė šunelį ant rankų, paglostė ir parsinešė jį į namus. – „Tu turbūt išalkęs?“ - pagalvojo mergaitė. Ji nuėjo ir nupirko šuneliui maisto. Grįžusi jį pamaitino. – „Dabar eime į lauką pažaisti!“ - šūktelėjo ji. Ir kaip ji nustebo, kai ištarus šiuos žodžius šuniukas ne atbėgo, o atskriejo oru. - „, Ohoo, tu nepaprastas šuo!“ Mergaitė linksmai žaidė su šuniuku iki vakaro. Kai sutemo, jie grįžo namo pavargę, bet laimingi ir greitai užmigo.

Rytą papusryčiavus mergeitei šovė mintis: – „Gal nueikime į saldainių parduotuvę? Norisi kažko saldaus.“ Atėję į parduotuvę jie pamatė du plėšikus. – „Ką jūs čia darote? - paklausė Margarita. Vienas iš jų piktai atšovė: – „, Ne tavo reikalas, mergiote. Dink iš čia!“ . Tačiau mergaitė drąsiai atrėžė: – „Ne, mes niekur neisim.“ O jos žydrakailis šunelis suurzgė ir stipriai įkando vienam plėšikui į koją. – „Aaaaa!..“ - sušuko plėšikas ir krito ant žemės. Tada šuo priskriejo prie kito vagišiaus ir įkando jam į ranką. Šis taip išsigando, kad tekinas išdūmė iš parduotuvės. Įtūžęs pirmasis piktadarys suriko: – „Na jau ne, aš taip lengvai nepasiduosiu!“ Ir jau norėjo pulti mergaitę. Bet tuo metu priskridęs šuo jį parvertė ant grindų ir sukandžiojo. – „Ak tu, šunėke!“ - šaukė plėšikas. Iš netikėtumo jis neturėjo jėgų grumtis su šunimi, todėl šlubčiodamas išbėgo iš parduotuvės. Po kurio laiko mergaitė išgirdo duslų garsą. Garsas priminė pagalbos šauksmą. Pažvelgusi už prekystalio ji pastebėjo mažas dureles. Jas pravėrusi pamatė surištą parduotuvės savininką. Margarita greitai jį išlaisvino. – „, Ačiū, labai ačiū tau, mažoji mergeite. Kaip galėčiau tau atsidėkoti?“ – pasiteiravo pardavėjas. – „Gal norėtum saldainių?“ – „,Ačiū, man užteks ir vieno, labai mėgstamo.“ Kukliai pasivaišinusi Margarita padėkojo ir abu su šuniuku nuskubėjo namo.

Po šio įvykio pardavėjas visiems sutiktiems žmonėms pasakojo apie drąsią mergaitę ir nepaprastą žydrakailį jos šunelį. Pasakojimas apie jų kilnų poelgį sklido toli toli.

Kamilė Ačaitė, 3 klasė

Margarita Griciūtė, 3 klasė

Kiškučio šeimyna ir gamtos saugojimas

Gyveno kartą toks kiškis Aranas. Aranas kiškių kalba – kovojojantis už tėvynę. Jam buvo tik vieneri metai. Jis buvo mažas mielas kiškutis - visas kūnelis šviesiai rudas, ausytės stačios, akytės juodos, balti ūsai, uodegytė balta, kojytės trumpos, maža nosytė, bet labai geros širdies. Aranas turėjo tėvus - kiškienę mamą Dariją ir kiškį tėtį Arijų, kurie buvo susituokę prieš penkis metus. Tėvai buvo labai panašūs į sūnelį, tik kiek didesni. Gyveno jie trobelėje iš rąstų, miške. Neturėjo mažylis nei sesių, nei brolių, bet turėjo draugę – meškutę Braškę. Meškutei kaip ir Aranui irgi buvo vieneri metai. Ji buvo kaip ir visos meškos (išskyrus poliarines meškas), tik daug mažesnė. Tėtis dirbo medkirčiu, o mama prižiūrėjo kiškutį.

Bet kiškučiui nepatiko, kad tėtis kirto medžius, nes Aranas labai mylėjo jį supantį pasaulį – mėgavosi grynu oru, mokėjo džiaugtis net mažiausiu besiskleidžiančiu pumpurėliu. Ir vieną dieną jis pareiškė savo nepasitenkinimą:

- Tėtuk, kodėl tu kerti medžius, laužai šakeles nuo medžių? Taip negalima! Kenki gamtai!

- Tik nepradėk, kas tau yra? Niekuo aš nekenkiu tai tavo gamtai. Tu iš vis dar net dviejų metų neturi, o aš vyresnis ir nedrįsk mane mokyti! Gamta tai ne kiškis, kad kažką jaustų! – suraukęs kaktą rėkdamas ėmė auklėti savo sūnų Arijų.

- Ji viską jaučia ir tu jai kenki! – paprieštaravo kiškiukas ir apsiverkė.

Tada nubėgo pas Braškę pasiguosti.

- Braške, – užsikūkciojęs pralemeno mažylis.

- Kas yra? – paklausė meškutė.

- Mano tėtis – monstras. Jis naikina mūsų planetą. Negalvoja apie būsimas kiškučių kartas. Tėtis mano, kad gamta nieko nejaučia ir yra neišsenkanti!

- Kaip jis gali taip kalbėti?! Aš pati buvau girdėjusi, kai tavo tėtis nulaužė šakelę ir nuėjo, tada medis pradėjo raudoti, o girios susirinkime pareiškė, kad kiškiai yra niekam tikę, beširdžiai padarai. Bet aš taip nemanau, - apgailestaudama ir švelniai šluostydama draugui ašaras, ramino Braškytė.

- Klausyk, aš sugalvojau! – staiga sukluso Aranas. Reikia pamokyti tėvelį. Kai tėtis nusilauš šaką ir padės lauke, ant suoliuko (taip visada jis daro, nors mama sako, kad negražu) mes tą šaką užbursim. Turėtų ta šaka prikristi jam visokių pokštų...

- Sakyčiau gerai, bet kaip užbursime šaką?- paklausė Arano draugė.

- Mes lankysime burtų mokyklą,- paslaptinai tarė ilgaauasis.

Kaip tarė, taip ir padarė. Jiedu slapčia pradėjo lankyti Juodvarnio burtų mokyklą. Ir, vos tik pramoko kelių užkerėjimų, ėmė veikti. Užburta žilvičio šakelė, vos tik ja mostelėjus, galėjo išpildyti bet kokią norą.

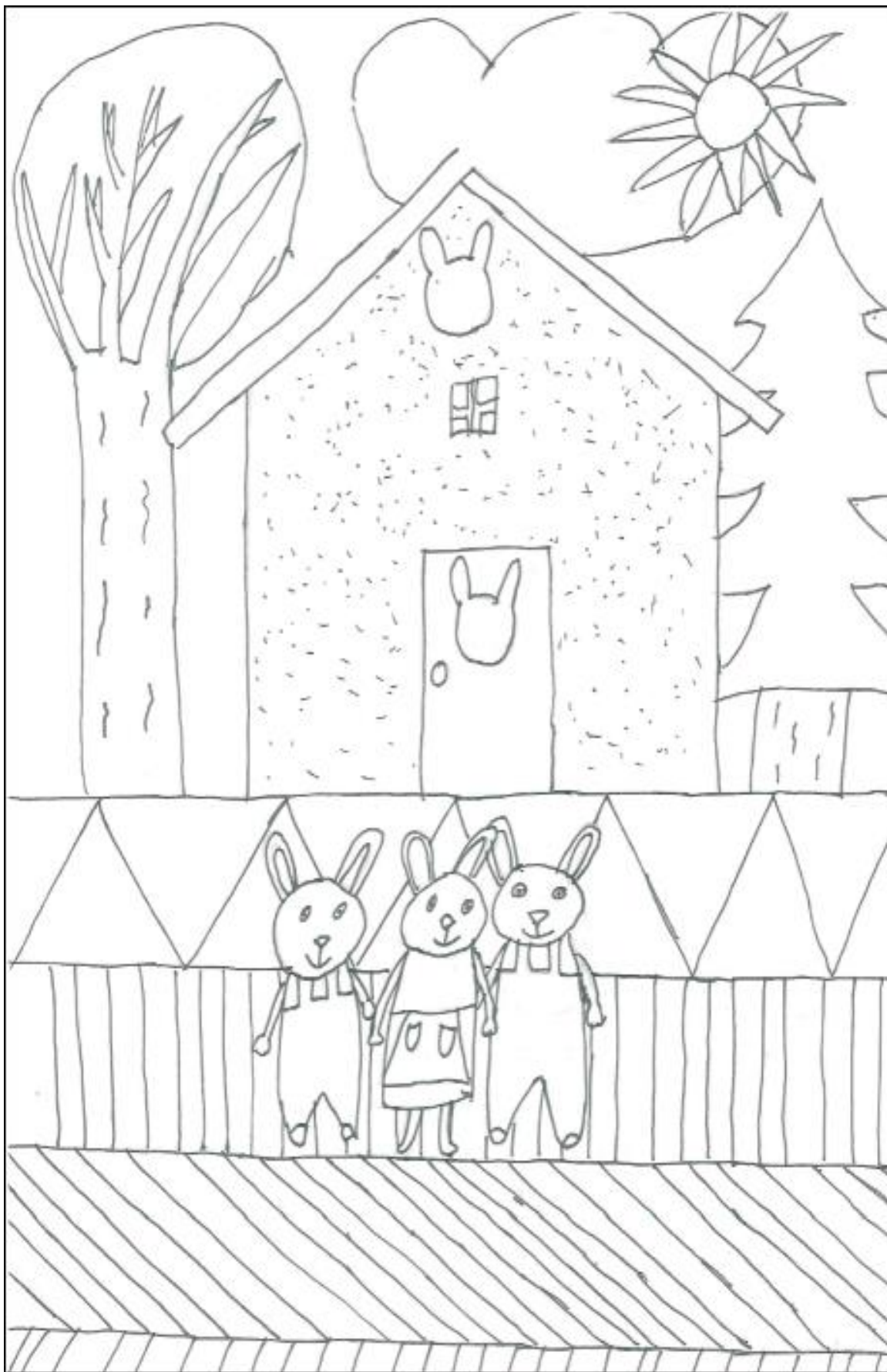
Anksti ryte tėtis Arijus, sočiai prikirtęs gardžios kopūstienės, pasiėmė kirvuką ir išliuoksėjo į mišką. Bet vos tik jis užsimojo kirviu ir ketino kirsti šaką, kirvukas išslydo iš rankų ir tarsi koks šikšnosparnis ėmė skraidyti. Lyg vėją laukuose zuikis gaudėsi savo įrankį kiaurą dieną, o grįžęs namo krito į patalus nė žodžio netaręs. Kitą dieną kiškelio tėvelis tik nubudęs sugalvojo, kad reikia pasigaminti naują kirvį. Jis paėmė jauno ąžuoliuko su šerdimi viduryje atskalą ir jau norėjo pradėti drožti kirvakotį, kai ant medienos atsirado akys ir burna. Arijus išsižiojo iš nuostabos.

- Ponas Arijau, - prakalbo ąžuolo šakelė,- padėkite savo ranką man ant krūtinės, ir pajausite mano širdies plakimą, nušluostykite ašarą man nuo skruosto ir suprasite, kad ir medžiai turi jausmus.

Ir vos tik Arijus padėjo leteną ąžuolui ant krūtinės, kiškiui atsivėrė akys ir tėtis suprato, kad jo miškas kupinas pasakiškų gamtos stebuklų, teikiantis džiaugsmą ir įkvėpimą. Tai šviesių jausmų šaltinis, o ne vien malkos. Arano ir Braškės planas pavyko.

Pagaliau Arijus suprato, kad reikia saugoti gamtą. Tėtis tapo gamtininku, o ketveriems metams praėjus Braškė su Aranu tapo burtininkais ir jie susituokė. Buvo gražios vestuvės. Jie šventė tris dienas ir tris naktis. Visas miškas didžiavosi jais. Nuo tada šeimyna gyveno ilgai ir laimingai.

Aušra Laukšaitė, 4 klasė

Greta Pranytė, 3 klasė

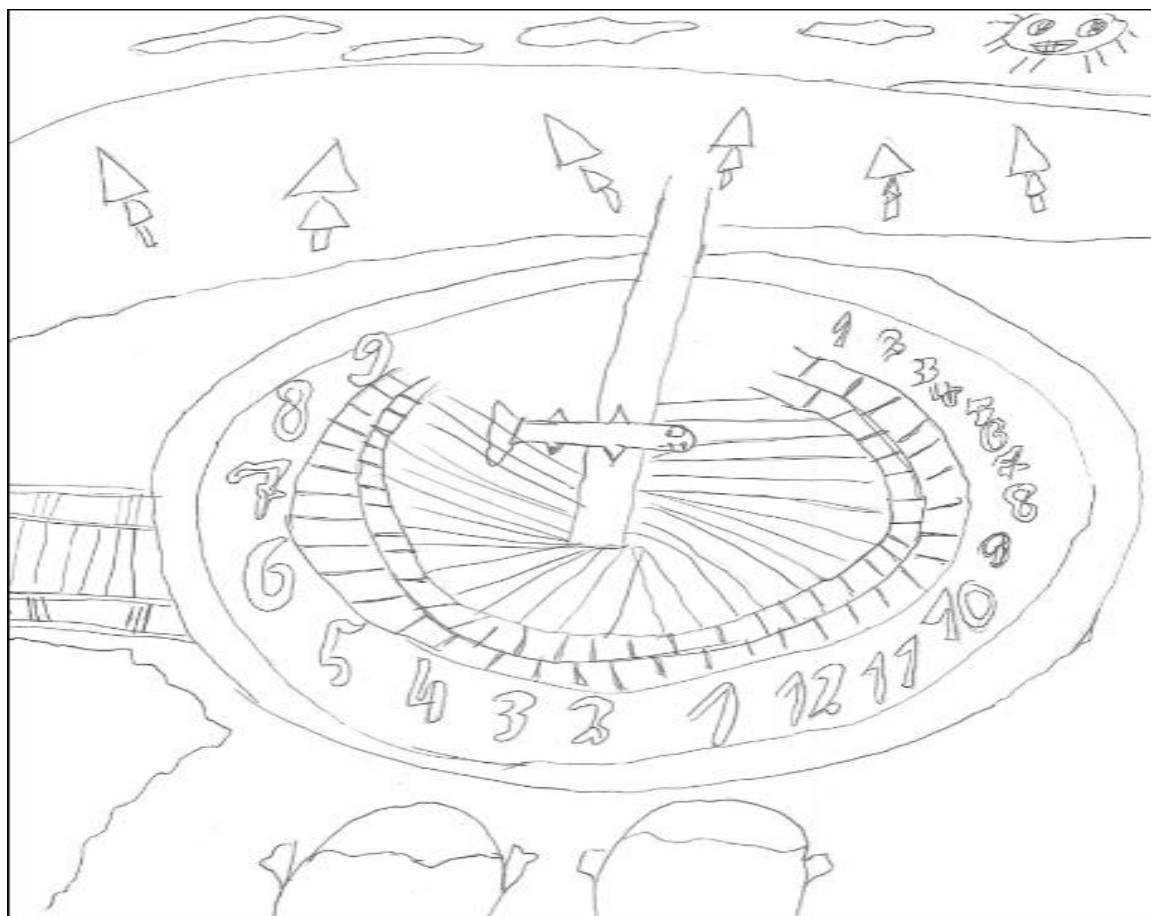
Nidos žuvis

Gyveno du laimingi broliai. Juos tėvai pavadino Tomu ir Domu. Prasidėjus vaikų žiemos atostogoms, brolių tėvai pranešė, kad Kalėdas jie sutiks Nidoje.

Kaip tarė, taip padarė. Vakare šeima atvažiavo ir apsistojo viešbutyje. Kitą rytą, kai visa šeima atsikėlė, mama nusprendė, kad šeima liptų į Parnidžio kopą. Jie visi dvyliką valandą susiruošė keliauti į Parnidžio kopas. Vargais negalais jie užsiropštė į kopą. Ir staiga jie pamatė žuvį, kuri suko ir suko ratus aplink saulės laikrodį. Tomas ir Domas labai išsigando, kai žuvis prakalbo žmogaus balsu ir pasakė, kad yra vardu Karosas ir ieško kelio į Marias. Namo. Broliai, sukaupę drąsą, pasakė Karosui, kad gali padėti. Šeima Karosui padėjo rasti kelią į Marias. Karosas atsidėkodamas pamojavo jiems peleku, tada uodega pliaukštelėjo į vandenį ir viskas aplinkui sužibo spalvotais blizgučiais, o brolių rankose atsirado po didelį mėsainį.

Eidami namo visi tylėjo žinodami, kad pamatė tikrų tikriausią stebuklą.

Jonas Černiauskas, 4 klasė

Jonas Černiauskas, 4 klasė

Kalėdinė draugystė

Seniai seniai viename kaimelyje gyveno vienišas senelis, vardu Kęstutis. Dienų dienas laiką jis leido namuose vienas, rūpinosi, kad čia nieko netrūktų. Mėgstamiausias Kęstučio užsiėmimas – leisti laiką gamtoje, miške. Veiklos čia jam netrūko visais metų laikais. Pavasarį jis rūpinosi miško švara, vasarą mėgo rinkti žoleles, o rudenį grybauti. Žiemą miškas jam atrodė gražiausias ir tuo metų laiku jis mėgo surasti pačią gražiausią eglutę.

Vieną kartą vaikščiodamas miške Kęstutis sutiko šeimą. Maža mergaitė paklausė senelio, kodėl jūs vienas einate į mišką. Jis nenorėjo pasakyti, kad yra vienišas. Kęstutis pasakė Elzei, kad pasivaikščioti po mišką vienam jam labai patinka. Grįždamas namo senelis apie tą šeimą ilgai galvojo. Dieną prieš Kalėdas jis vėl išėjo į mišką ir ten pamatė sėdinčią ant kelmo mažą mergytę. Priėjęs arčiau Kęstutis mergaitės paklausė, kas jai atsitiko. Ji pravirko, nes buvo pasimetusi miške. Senelis gerai įsižiūrėjęs į veidą atpažino tą pačią mergaitę, su kuria dar vakar kalbėjosi. Išklausęs jos istoriją labai nustebo ir pažadėjo padėti jai rasti kelią į namus. Elzė nusišluostė ašaras, davė seneliui ranką ir jie patraukė miško takeliu link namų. Mergaitės tėvai labai apsidžiaugė pamatę savo dukrą. Norėdami atsidėkoti seneliui Kęstučiui, Elzės tėvai pakvietė jį vakare lygiai aštuntą ateiti vakarienės. Atėjus vakarui Kęstutis apsilankė šeimos namuose. Čia jo laukė gražioji šeima, vaišėmis nukrautas stalas ir pasakiškai papuošta Kalėdų eglutė. Ji buvo tokio grožio, kokio senelis dar niekada nebuvo matęs.

Nuo to vakaro Kęstutis niekada nebesijautė vienišas. Ši šeima jį priėmė ir rūpinosi juo kaip tikru savo šeimos nariu. Senelis labai džiaugėsi šia stebuklinga kalėdine draugyste.

Jogailė Piatkutė, 3 klasė

Skaistė Bagdonaitė, 3 klasė

Stebuklingi nuotyčiai sapne

Gyveno kartą berniukas, vardu Benas. Jis buvo labai smalsus ir mėgo nuotykius. Nors Beno tėvai dirbo nuo ankstyvo ryto iki vėlyvo vakaro, vaikas savarankiškai susiruošdavo ir eidavo ilsėtis dvidešimt pirmą valandą. Tą vakarą, savo gimtadienio išvakarėse, berniukas ilgai negalėjo užmigti, nes jaudinosi dėl tėvelių. Vis mąstė, kada jie grįš. Bet nuovargis jį užliūliavo... Užmigęs susapnavo, kad atsidūrė tėvo darbo kabinete. Ant stalo rado lapelį, kuriame tėvai rašė, kad išvyko ieškoti paslaptingos brangenybės. Benas nusprendė susirasti ir padėti jiems. Bet iškilo problema - nuo ko pradėti?

Pirmiausia nuėjo pas kaimynystėje gyvenantį mokslininką, kuris Benui davė žemėlapi. Jame buvo pažymėta, kad teks pereiti klaidų labirintą ir perlipti aukštą sieną. Paskutinė užduotis bus karaliaus Aido rūmai, o ten - labai pavojinga. Berniukas nutarė nedelsti ir skubiai leidosi į kelionę. Jis rado labirintą ir susiieškojo starto vietą. Benas bandė jį pereiti daug kartų, bet vis tiek nesisekė... Pagaliau po daugybės pastangų jis įveikė labirintą. Po to rado aukštą kalną. Tas buvo gal kelių šimtų metrų aukščio. Benas bandė jį užlipti, bet vis nepavykdavo. Tuomet pamatė namelį, kuriame kažkas gyveno. Įėjęs vidun užtiko paslaptinę žmogų, kuris pasakė, kad galėtų padėti užlipti ant to kalno, tik dabar esąs labai alkanas. Jis pasiūlė ką nors susimedžioti. Netoliese pamatė laukinę vištą ir ją pagavę bei iškepę, abu skaniai pavalgė. Tada tas paslaptingas žmogus pagamino virvę, su kurios pagalba abu užlipo ant kalno.

Viršuje juos pasitiko du kariai, kurie Beną ir tą žmogų ėmė ir nutempė į karaliaus Aido rūmus. Valdovas Aidas pasidomėjo, ką jie veikia jo karalystėje. Nors Benas pasakė tiesą, kad ieško savo mamos ir tėčio, Aidas įsakė abu uždaryti į kalėjimą trims metams. Įkalintieji sugalvojo planą, kaip ištrūkti iš kalėjimo. Abu pasisiūlė tarnauti karaliui. Karalius pasiūlymą priėmė. Kai juos išleido, abu pabėgo. Nusiraminęs Benas patraukė į kelionę toliau. Tačiau tik žengė žingsnį ir pamatė knygą. Ją perskaičius, atsidarė paslaptingos durys po žeme. Benas įėjo į paslaptinę kambarį. Kambaryje buvo labai šalta ir stovėjo daug ledo skulptūrų. Staiga berniukas kažką išgirdo. Atsisukęs pamatė miegantį drakoną. Drakonas prabudo ir pamatęs berniuką įtikino, kad jo nebijotų, nes jis yra geras. Nustebusį Beną drakonas nuvedė tuneliu į ledo rūmus. Ten gyveno ledo karalienė su varveklių karūna. Ji pažadėjo padėti Benui surasti tėvelius, jei jis gaus Saulės žiedą, mėlynos žolės ir ras tris debesis. Benas sutiko ir pirmiausia nuėjo pas burtininką, kuris jam pagamino Saulės žiedą. Berniukas nuoširdžiai padėkojo. Tada atėjo prie Mėlynojo pasaulio vartų ir pamatė už jų

mėlyną žolę. Norint įeiti į šį pasaulį, jam reikėjo kodo. Jis prisiminė, kad pradžioje kelionės buvo matęs kažkokius skaičius. Įvedus skaičių 2021 ir Mėlynojo pasaulio vartams atsivėrus, Benas nuskynė kuokštelį mėlynos žolės.

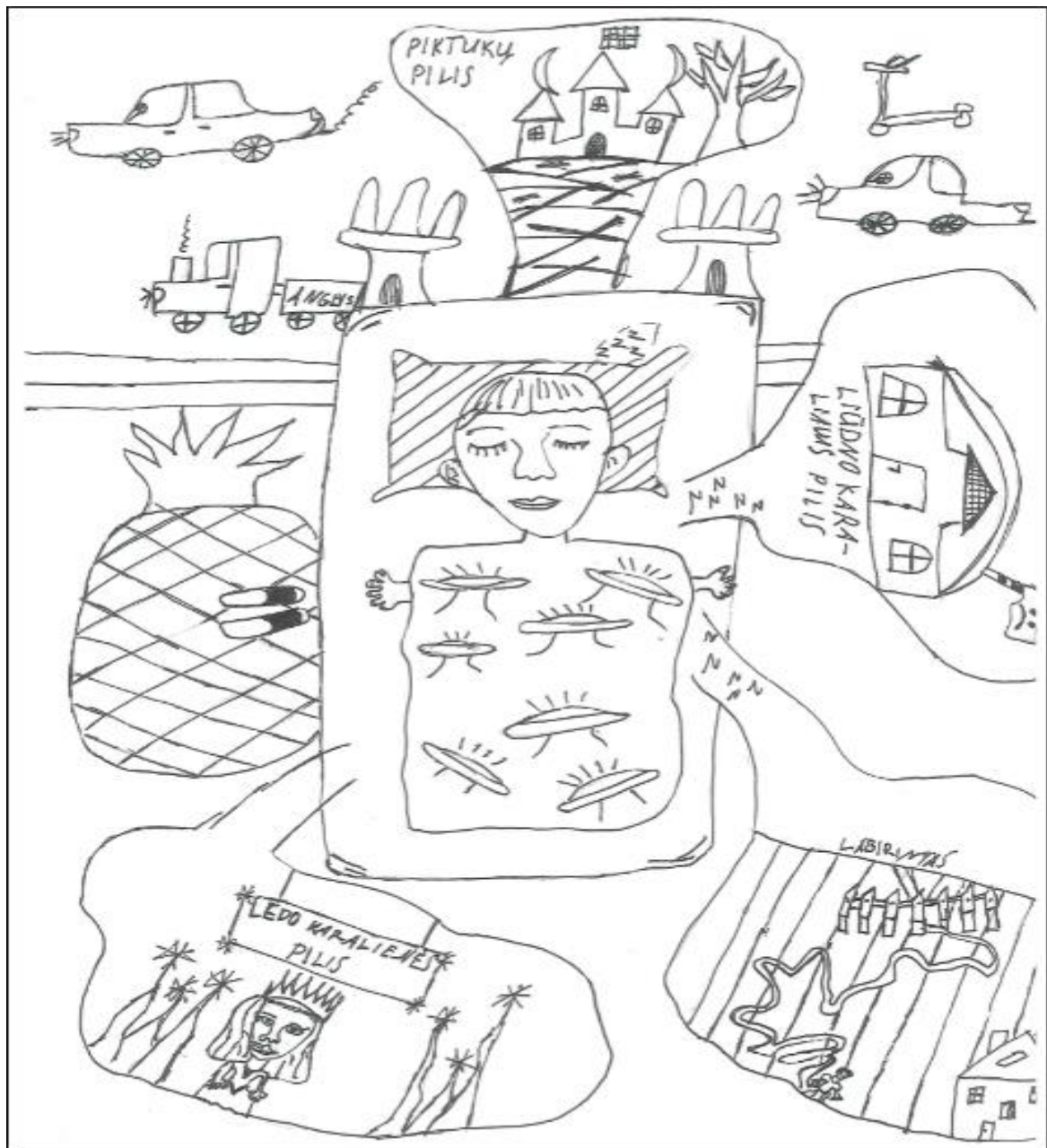
Benui beliko tik surasti tris debesis. Bet iš kur jų gauti? Jis apsidairė ir pamatė kažkokį urvą. Benas tyliai įsmuko į tą ilgą, tamsų, slaptą urvą - tunelį. Jo gale pamatė pultą, kuriame buvo trys mygtukai. Benas nutarė, kad reikia jų pasiimti su savimi ir paspausti žalią mygtuką. Kai tik jų paspaudė, atsidūrė pievoje. Pieva buvo labai graži ir įdomi: pusė pievos buvo žalia, o kita pusė buvo juodos spalvos. Susidomėjęs Benas pasuko į juodąją pusę ir netrukus pastebėjo didelę pilį, šalia kurios pamatė kelis stovinčius žmogelius. Drąsiai prie jų priėjo ir paklausė, ar galėtų užėti. Jie neprieštaraudami atsakė, kad užėti galima, tik linksmintis šioje šalyje – uždrausta.

Kai Benas įėjo į pilį, ten pamatė daugybę liūdnu žmonių. Į klausimą, kodėl visi liūdni, jie atsakė, kad toks yra karaliaus įsakymas. Jiems uždrausta būti linksmiems. Benui buvo labai įdomu, kodėl karalius neleidžia linksmintis ir nusprendė nueiti pas karalių. Karalius Beną priėmė ir atsakė į jo klausimus. Berniukas išgirdo įdomią istoriją, kad šioje žemėje seniau buvo viena graži šalis ir, kad joje gyveno linksmi ir liūdni, pikti ir rimti žmonės. Vėliau gyventojai nusprendė atsiskirti. Taip čia ir liko liūdnieji. Tada Benas išėjo į pilies balkoną ir visiems garsiai pranešė, kad nuo šiandien jie visi laisvi ir gali būti linksmi. Pralinksminėjęs karalius nusprendė padėti Benui pabaigti šią kelionę ir nuvesti jį į Piktųjų šalį, tik nežinojo, kaip į ją patekti. Vaikas prisiminė, kad turi paslaptinę pultelį. Abu susikabino rankomis ir, Benui paspaudus antrąjį mygtuką, atsirado pievoje. Šį kartą pieva buvo raudona, nes joje gyveno piktieji. Jie taip pat turėjo didelę pilį. Benas su linksmuoju karaliumi priėjo prie pilies vartų ir jau ruošėsi žengti pirmą žingsnį vidun, bet buvo sustabdyti dviejų piktų sargybinių. Tada Benas ir jo draugas karalius nusprendė užsimaskuoti, jog sargybiniai pagalvotų kad jie irgi yra piktukai iš Piktųjų šalies. Kai sargybiniai pamatė, kaip jie vienas su kitu pyksta, juos iš karto įleido į pilį. Čia gyveno labai pikti žmonės: vieni mėtė duoną į žemę, kiti mušėsi ir tyčiojosi vienas iš kito. Piktųjų karalius liepė savo tarnams atvesti tuos du keistus atvykėlius pas jį. Piktasis karalius net nespėjo pažvelgti į juos, kai pro duris įbėgo graži mergina. Piktųjų šalies karalius labai apsidžiaugė, pirmą kartą nusišypsojo ir, papasakojęs savo istoriją, nusprendė Benui padėti. Labai seniai jo žmoną per karą pagrobė, o jis, supratęs, kad negali padėti jai, tapo piktuku. Karalius nematė jos daug metų, o dabar štai ji atsirado. Po kelių minučių Benas su dviem

karaliais jau ėjo pieva. Tada Benas nusprendė nuspausti trečią mygtuką, bet jis nesuveikė. Benas pasiūlė visiems tapti gerais draugais.

Staiga atsivėrė didelis ledo portalas, kuriame buvo debesų maišelis. Benas paėmė maišelį ir vietoje debesų rado raktą. Benas atsisveikino ir pabandė vėl paspausti trečią mygtuką. Šį kartą jis suveikė. Visi pastebėjo duris, kurias berniukas atrakino ir atsibudo savo namuose. Buvo rytas ir pamatė, kad tėvai jau buvo šalia jo lovytės. Jie ruošėsi sveikinti savo „brangenybę“ su gimtadieniu...

Ignas Striūpaitis, 4 klasė

Smiltė Masaitytė, 3 klasė

Drakonų mokykla

Buvo giedras, saulėtas rytas, pūtė švelnus pietų vėjelis. Drakonai skrido iš savo urvų į mišką medžioti. Visi drakonai buvo kaip drakonai, vieni šviesūs, kiti tamsūs, bet viena drakoniukė buvo išskirtinio grožio. Ji buvo balta, sparnai švelniai melsvi ir beveik permatomi su aukso spalvos dulkelėmis, ant kaktos pabirę mėlyni kristalai, kurie vingiavo per visą kūną iki pat uodegos galiuko. Pėdos ir pilvas buvo melsvi, o ant krūtinės safyras, kuriame atrodo sklando melsvi dūmai. Jos vardas buvo Kristalė. Jai buvo dešimt metų.

Vieną dieną į urvus atskrido didingi drakonai kariai, kurie pranešė naujieną:

- Visi kurie nori lankyti drakonų mokyklą, gali čia užsirašyti.

Kristalė jau ketino skristi užsirašyti, bet mama ją sustabdė.

- Kur skrendi? - paklausė ji.

- Niekur, - pamelavo Kristalė ir nuraudo.

- Žinau, kad norėjai skristi užsirašyti į drakonų mokyklą, - prigavo mama.

- Ech... Tu teisi mama. Norėjau skristi ir užsirašyti, - atsiduso dukra.

- O kodėl tu nori į tą mokyklą? - paklausė mama griežtu tonu.

- Na todėl, kad ji šauni ir tai mano svajonė. Kai man buvo penki metai aš negalėjau mokytis, nes buvau per jauna, o dabar aš tinkamo amžiaus, - nedrąsiai atsakė Kristalė.

- Gerai, aš pagalvosiu apie tai, bet tikriausiai žinai atsakymą, - gudriai pasakė mama ir slapta nusišypsojo.

Po kiek laiko mama prakalbo:

- Apsisprendžiau. Tu gali užsirašyti.

- Ačiū, ačiū, ačiū, kad leidai! - ir kuo skubiau nuskrido užsirašyti.

Kai ji laukė eilėje, susipažino su drakone, kurios nebuvo mačiusi šiuose urvuose.

- Labas, - pasisveikino nepažįstamoji.

- Labas, - atsakė Kristalė.

- Kuo tu vardu? - paklausė nepažįstamoji.

- Kristalė, o kuo tu vardu? - pasidomėjo drakonė.

- Gilfė, mano vardas Gilfė, - atsakė ji.

- Tu ir nori užsirašyti į mokyklą? - paklausė Kristalė.

- Taip, - palinksėjo galva ir plačiai nusišypsojo Gilfė.

Kai Kristalė grįžo namo, papasakojo mamai, kad susipažino su drakone Gilfe, kuri neseniai atsikraustė čia gyventi ir ji nori tapti kare. Drakonai kariai perspėjo, kad tuos kuriuos priims į mokyklą jie gaus laiškus. Drakonė labai laukė laiško, kad net negalėjo pastovėti vietoje, vis tryptčiojo, vis skraidė, net nustojo būti! Po dviejų dienų jos svajonė išsipildė!

Išaušo rytas, reikėjo iškristi į mokyklą. Kristalė atsisveikino su šeima, užsisegė kuprinę ir iškeliavo. Prie mokyklos pievutėje jau buvo susirinkę kiti mokiniai ir Kristalė tarp jų pamatė savo draugę.

- Gilfe! - sušuko ji.
- Kristale! Tave irgi priėmė? - paklausė Gilfė.
- Taip, - džiaugsmingai atsakė drakoniukė.

Abi draugės nedrąsiai patraukė takeliu į mokyklą. Mokykla buvo didelė, stovėjo ant kalvos apsupta didingų kalnų, o šalimais jos buvo nuostabus krioklys, žaižaruojantis visomis vaivorykštės spalvomis. Žemę dengė žaliuojančios pievos. Kai kurios mokyklos sienos buvo apaugusios vijokliais, atrodė paslaptinai gražu. Atvykusius naujuosius mokinius pasitiko mokytojai ir mokyklos direktorė. Direktorė, maloni drakonė, pasveikino mokinius, palinkėjo gerų mokslų. Pranešė, kad kambariuose gyvens po du drakonus, todėl Kristalė su Gilfe galėjo gyventi tame pačiame kambaryje. Kai abi drakoniukės nuėjo įsikurti, tiesiog neteko amo. Kambario grindys buvo iš granito, sienos iš balto marmuro, krikštolinis sietynas, dideli langai ir sienoje tekantis šaltinis, iš kurio galima gerti. Kai jos įsikūrė, į duris pasibeldė drakonas ir pranešė:

- Šiandien jūs galite apsidairyti po mokyklą, o vakare jums atneš knygas iš kurių mokysitės.

Drakonių akys sužibo iš smalsumo. Jos greitai susiruošė ir išskubėjo apsidairyti.

- Mokyklos vidus atrodo daug didesnis negu iš išorės, - pasakė Kristalė.
- Gal eime apžiūrėti biblioteką? - paklausė Gilfė.
- Puiki mintis. Tuo pačiu gal galėsime užsukti į valgyklą? - pasidomėjo Kristalė ir nusišypsojo.

- Galėsime, nes aš išbadėjusi, - pritarė drakonė.

- Taip. Aš ir išbadėjusi, - paantrino Kristalė.

Ir nuėjo į biblioteką, kur išvydo daugybę knygų.

- Oho. Kiek knygų! - vienu balsu sušuko drakonės.

- Šššš... Tyliau, čia negalima šūkauti, - sušnypštė drakonas.

- Atsiprašome, - vienbalsiu pasakė drakonės ir spruko iš bibliotekos.

- Na gal dabar galime eiti į valgyklą? - paklausė ir nusišypsojo Kristalė.

Pakeliui jos užuodė gardų mėsos kepsnio kvapą, nuo kurio dar labiau padidėjo alkis. Pavalgę ir apsižvalgę grįžo į kambarį ir kaip tik atėjo drakonas nešinas knygomis. Knygos buvo ne paprastos, gal stebuklingos, didelės, ant viršelių ir puslapiuose buvo aukso raižiniai, kurie rodos judėjo. Jose buvo parašyta kaip reikia kovoti su priešais, aprašytos drakonų sargų ir karių istorijos. Galiausiai Kristalė ir Gilfė nuėjo miegoti, krito į savo guolius ir akimirksniu užmigo.

Pamokose drakonus mokė istorijos apie drakonų gyvenimą, kovos menų, tykojimo ir maskavimosi meno. Drakoniukai sėmėsi patirties iš mokytojų. Mokyklos kalvis pagamino Kristalei, Gilfei bei kitiems mokiniams šarvus. Tačiau Kristalė gavo ypatingus – auksinius šarvus, tai buvo įsakymas direktorės, nes ji jautė, kad Kristalė yra ypatinga. Praėjo beveik metai, kai drakonės mokėsi mokykloje. Viskas klostėsi puikiai, daug išmoko, laisvu laiku skaitydavo prie krioklio, skraidydavo kalnuose.

Kristalė ir Gilfė perkėlė į aukštesniąją lygį. Tuomet Kristalė slapčia pradėjo svajoti, kad norėtų tapti sarge. Vieną dieną į mokyklą įgriuvo sužeistas drakonas sargybinis ir suriaumojo:

- Pavojus! Artinasi priešai! Artėja kova su priešais!

Drakonų karių vadas paliepė sušaukti karius, bet jų buvo per mažai.

- Ką dabar darysime? - paklausė drakonas karys.

- Manau reikia pasiimti mokinius iš aukštesniojo lygio, jiems puikiai sekasi, - pasakė vadas.

Visus sukvietė pas kalvį pasiimti šarvus. Drakonai buvo nustebę, kad Kristalė buvo su auksiniais šarvais.

Vakarop kariai paliko mokyklą. Jie skrido žvilgčiodami į šonus, kad jų neužpultų iš pasalų. Bet priešai pasirodė netikėtai. Jie buvo su juodais šarvais ir grėsmingi. Jų vadas Frizas norėjo valdyti visą pasaulį. Kova truko ilgai. Mokiniai kovojo puikiai. Kristalė pamatė, kad jų vadas kovoja su Frizu. Frizas buvo labai piktas ir stiprus. Jis paslapčia kirto mirtiną smūgį ir vadas krito. Kristalė stojo kovoti prieš Frizą.

- Tu, man per silpna!- nusikvatojo Frizas.

- Ne!- sušuko ji.

Kristalė visa tarsi sužibo ir nuo jos pasklido didelis baltas šviesos pliūpsnis.

- Tai tu silpnesnis už mane! Gėris visada nugali blogį! Ir taip bus visada! - galingai suriko Kristalė. Ir su tokia didele jėga ir tikėjimu nukovė Frizą. Visi sužiuro į Kristalę. Ji švytėjo!

- Vade! - sušuko Kristalė.

Jis gulėjo ant žemės ir nejudėjo. Drakonė suklupo prie jo ir užsimerkė, tuomet jos safyras sužibo ir iš jo pasklido mėlyna šviesa. Kristalė atsimerkė ir pamatė prieš save stovintį vadą gyvą ir sveiką. Tuomet vadas pasakė:

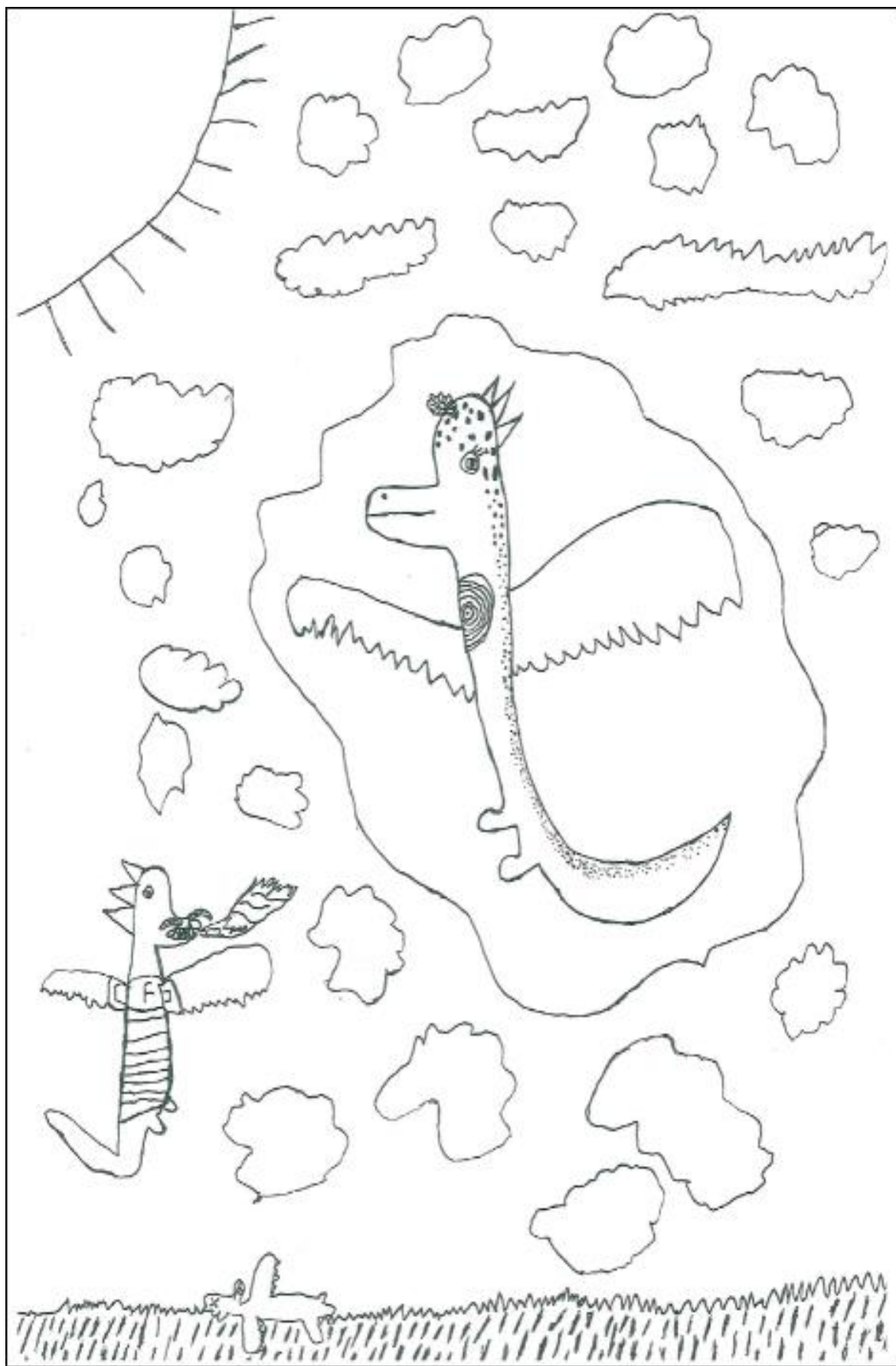
- Direktorė buvo teisi, tu ypatinga.

Galiausiai visi grįžo į mokyklą, pavargę, kai kurie sužeisti, bet laimingi. Mokiniai ir mokytojai džiaugėsi pergale. Kitą dieną direktorė sukvietė visus mokyklos gyventojus prie krioklio. Čia ji pasidžiaugė puikia kova ir iškilmingai paskelbė, jog Kristalę skiria Drakonų šalies sarge!

Kristalė apsidžiaugė, kad jos svajonė išsipildė, ji tapo sarge ir nuo šiol turės saugoti savo gimtinę.

Drakonė nė akimirką nesigailėjo atvykusi į šią mokyklą.

Goda Venskūnaitė, 4 klasė

Jokūbas Macius, 3 klasē

Kalėdaitė

Senų senovėje tarp tankių girių, ežerėlių ir kalnelių gyvavo Pikčiūnų kaimas. Kaimelio pavadinimas buvo kilęs iš jame gyvenusių asmenų veiksmų, nes jie visada buvo pikti, niūrūs ir... jie nemėgo švenčių, o ypač Kalėdų. Tačiau Pikčiūnuose gyveno tokia viena mergaitė. Išvaizda ji niekuo nesiskyrė nuo kitų savo amžiaus draugių, bet elgesys jos buvo kitoks. Mergaitė buvo gera, linksma, nuoširdi, ne tik lankė mokyklą ir stropiai mokėsi, bet ir dirbo, ji savanoriavo. Kiekvieną dieną pasibaigus pamokoms ji čiupdavo didžiulį krepšį ir išnešiodavo laikraščius Pikčiūnų kaimelio gyventojams.

Mergaitė turėdavo pristatyti spaudą į kiekvieną namą, pradedant nuo savojo, esančio ant aukšto kalno, iki pačio tolimiausio namo, įsikūrusio atšiaurioje kaimo papėdėje. Visi kaimo gyventojai laukdavo spaudos, bet niekuomet nepadėkodavo už pristatymą, kaip ir visada, jie būdavo liūdni, pikti ir suirzę. Net gyvūnai panarinę galvas piktai vėpsodavo, o šunys išsiviepe urgzdavo. Mokykloje taip pat buvo ne ką geriau. Mokytojai, kaip ir visi čionykščiai, nepasižymėjo nuoširdumu. Per matematikos pamokas mokytojas dažnai būdavo toks piktas, jog net raudonuodavo, kaip pasipūtėlis sodininko Juozo pomidoras, ir nė nemėgindavo paaiškinti net sunkiausių uždavinių. Lietuvių kalbos mokytoja pasakodavo apie pačius liūdniausius nutikimus, kurie priversdavo ir didžiausią kietaširdį išridenti ašarą. Per pasaulio pažinimo pamokas reikėdavo mokytis apie varles, vorus ir sliekus, kurie mergei baisiai nepatikdavo. Kaip ir nepatikdavo toks faktas, jog Pikčiūnų mokykla neturėjo smagių, juoką keliančių pamokų, tokių kaip muzika, dailė ar šokis.

Po tokių ilgų ir varginančių pamokų mokinukė kiekvieną dieną tuo pačiu maršrutu išnešiodavo laikraščius. Mažajai paštininkei būdavo labai smalsu, kas naujo rašoma spaudoje. Todėl ji bent vienu akies krašteliu visada žvilgteldavo į pirmą eilutę, parašytą laikraščio viršelyje. O ten didžiosiomis raidėmis, kaip ir kiekvieną mielą dieną, būdavo išspausdinta - „NIEKO NAUJO“.

Tačiau vieną gražią žiemos dieną mergaitė perskaitė užrašą, kuris privertė ją nusišypsoti. Didžiausiai jos nuostabai antraštė buvo kitokia! Pagaliau ir Pikčiūnuose kažkas įvyko! Mažylės širdutė suspurdėjo iš laimės. Nejaugi jos mažame nuostabiame kaimelyje atsitiko kas nors naujo, neregėto ir negirdėto? Ji išpūtė žydras savo akutes ir dar kartą atidžiai perskaitė antraštę „LINKSMŲ ŠVENTŲ KALĖDŲ!“. Kas gi slepiasi po šita puikia antrašte? Artinasi gražiausios metų šventės – Kalėdos. Čia puikavosi gražiausias sveikinimo atvirukas!

Mergaitės džiaugsmui nebuvo ribų. Spinduliuodama iš laimės ji čiupo sunkųjį krepšį ir nejausdama svorio, tarsi viesulas, lėkė į kiekvienus Pikčiūnų kaimelio namus. Įsiveržusi pro duris įbrukdavo žmonėms į rankas laikraštį su atviruku ir sušukdavo:

- Linksmų Šventų Kalėdų!

Išsižioję iš nuostabos žmonės taip ir likdavo stovėti vidury trobos su plačiai atlapotomis durimis. Tik atsitokėję jie imdavo skaityti laikraštį. O tada pamažu pamažu, kiekvienas vis plačiau ir plačiau imdavo šypsotis ir atsipeikėję imdavo vytis linksmąją mergaitę šaukdami:

- Ir tau linksmų Šventų Kalėdų!

Žmonių garsų girdėjosi vis daugiau ir daugiau, o virš medžių viršūnių aidėjo:

- Kalėdų, Kalėdų, Kalėdų!

Susitikę gyventojai ėmė ieškoti mergaitės Kalėdaitės, norėdami ją taip pat pasveikinti švenčių proga. Nepaviję mergaitės jie džiaugėsi vieni kitais, glebėsčiovosi, bėgo kartu dainuodami ir šokdami kaimelio gatvėmis. Jie visi suprato kaip smagu yra šokti, dainuoti, apsikabinti, džiaugtis ir nebūti piktiems. Kalėdų stebuklas įvyko: žmonės plačiai šypsojosi, šuniukai linksmi vizgino uodegomis, visi gyvūnai visokiausiais balsais mykė, kudakavo, baubė ir kniaukė. Netrukus kaimelio vardas pasikeitė į „Linksmučius“. O mergaitė Kalėdaitė buvo pati laimingiausia tame kaimelyje.

Urtė Laurinavičiūtė, 4 klasė

Dorotėja Bertulytė, 3 klasė

Pelytės svajonė

Kartą senos girios pakraštyje, prie aukšto kalno gyveno judrių peliukų šeima. Šios šeimos galva buvo tėtis ponas Ūsočius, nuolanki mama Meta, judrusis brolis Pilkis, šmaikštuolė sesė Reisa ir svajoklė, darbštuolė- Luna.

Tėtis buvo labai griežtas, bet sąžiningas. visada rūpinosi šeima, o mama triūsė namuose ir kiemelyje, brolis su sese dažnai žaisdavo, išdykaudavo, Luna padėdavo namų ruošoje mamytei, nes buvo vyriausia šeimoje.

Pelytė daug dirbo, dažnai pavargdavo, bet mėgdavo svajoti. Didžiausia jos svajonė buvo apskristi pasaulį lėktuvėliu, pamatyti nepažįstamus kraštus, susirasti draugų.

Šalia girios plytojo didelė pelkė. Pelkės viduryje augo senas ąžuolas. Visi miško ir pamiškių gyventojai kalbėjo, kad ąžuolas yra stebuklingas, pildo norus ir svajones, gydo pasiligojusius, pamaitina alkanus, Tačiau ne visiems pasiseka. Pasiekti ąžuolą buvo sunku, nes pelkė leido ne visiems prie jo prieiti. Jį pasiekdavo tik gerą širdį turintys gyventojai.

Luna labai daug dirbo namuose, prižiūrėjo sesę ir broliuką, net malkų viena parnešdavo iš miško, kad tik kada nors pasisektų aplankyti ąžuolą.

Vieną pavakarę, nudirbusi visus darbus, pelytė nutarė paprašyti tėčio, kad jis išleistų ją pakeliauti. Luna pasipuošė ir nuėjo ieškoti Ūsorius. Jos širdelė smarkiai daužėsi, kojos drebėjo iš baimės, bet ji ryžosi papasakoti tėčiui savo svajonę. Tėtis išklausė dukrelės pasakojimą, po to tarė:

- O kaip tu keliausi apie pasaulį? Iš kur gausi lėktuvėlį?

Luna atsakė:

- Aš eisiu į pelkę, ten paprašysiu seno ąžuolo.

- Pelkė ne visus priima į savo valdas, ten tyko daug pavojų,- atsakė tėtis Ūsorius.

- Gal man pasiseks?

Ūsorius nors buvo griežtas, bet doras ir sąžiningas tėtis, jis dukrą išleido keliauti prie seno ąžuolo. Luna labai džiaugėsi. Ji pasiėmė savo kelioninį krepšelį, atsisveikino su šeima ir iškeliavo į pelkę.

Pelkė mergaitei pasirodė pikta, apjuosusi galvą rūku ir į mergaitę žiūrėjo juodomis didelėmis akimis.

Ji paklausė pelytės, ko čia atėjo. Luna drebančiu, bet ryžtingu balsu papasakojo savo svajonę.

Pelkė atidžiai išklausė pelytę, patylėjo ir pamojo savo sena grublėta ranka link ąžuolo.

Luna greitai pasiekė ąžuolą. ąžuolas buvo aukštas, viršūnėje siūbavo daug šakų. Jose linksmi čiułbėjo paukščiai. Plačiašakis paklausė:

- Ko atėjai, darbštuole pelyte?

- Noriu lėktuvėliu apskristi pasaulį, bet jo neturiu...- nudelbusi žemyn akeles pasakė Luna.

ąžuolas nusišypsojo, paglostė savo stora šaka jos galvelę ir nususuko.

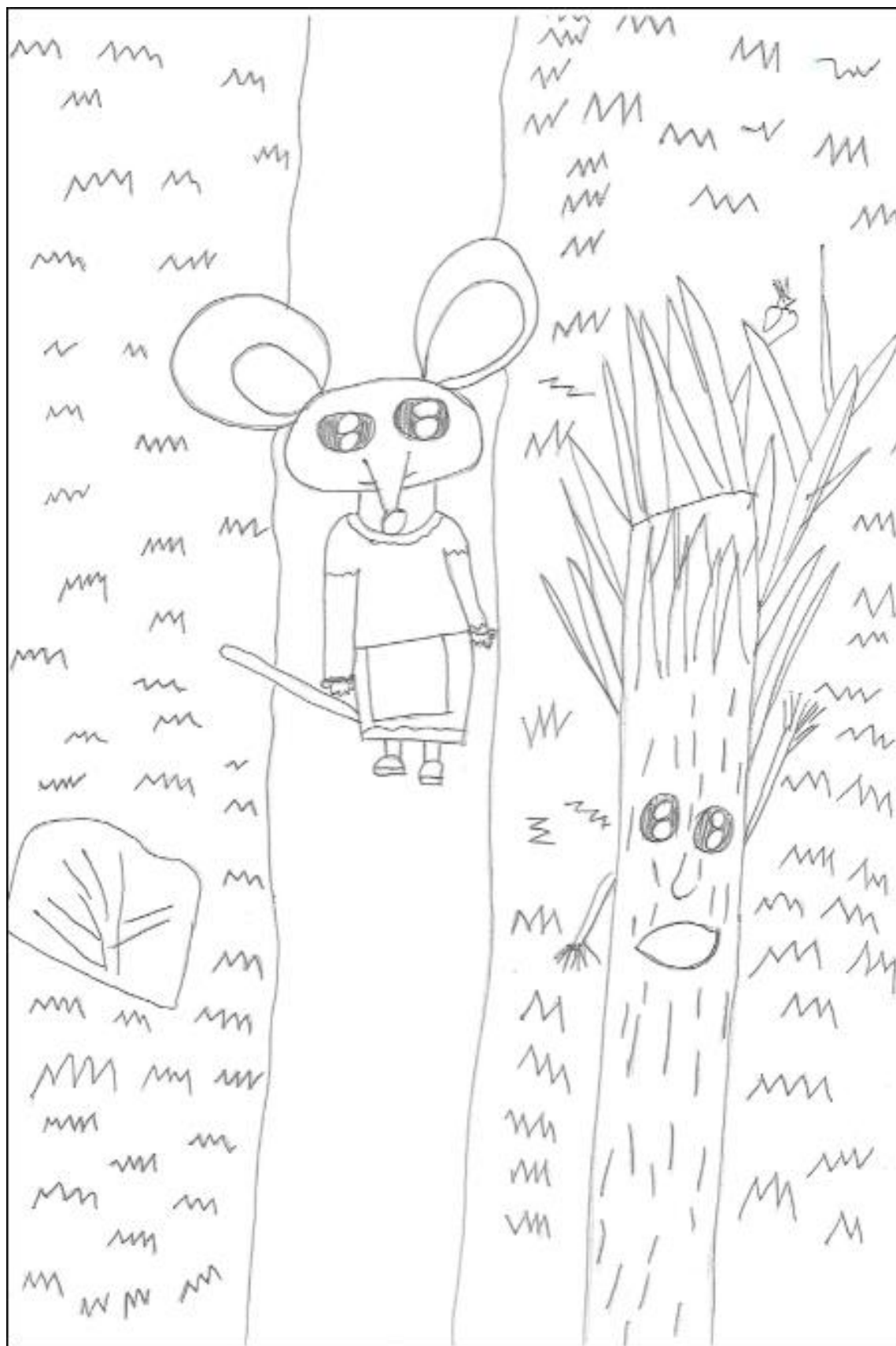
Šalia pelytės atsirado lėktuvėlis. Ji įsoko jo vidun, paspaudė mygtuką ir lėktuvėlis pakilo į dangų.

Ji skrido daug dienų virš miestų, kaimų, miškų, kalnų. Matė daug nuostabių pievų, dykumų. Kartais nusileisdavo pasipildyti maisto ir kuro atsargų, pabendraudavo su tų vietų gyventojais. Surado daug draugų, bet visą laiką ilgėjosi namų.

Prabėgo metai, gal du... ji grįžo namo. Šeima labai džiaugėsi jos sugrįžimu, net puotą iškėlė. O tėtis Ūsorius, visiems girdint, pasakė, kad didžiuojasi savo dukrele.

Kitą dieną Luna nuėjo prie pelkės, padėkojo jai ir ąžuolui už suteiktą galimybę pamatyti pasaulį. Pelytė jiems papasakojo, kad labai pasiilgo savo girios, senos pelkės, savo kiemo ir pasakė, kad visur gerai, bet namuose geriausia.

Rusnė Vasiliauskaitė, 3 klasė

Toma Visockytė, 2 klasė

Mergaitė, kuri turėjo galių

Mergaitė buvo geros širdies ir turėjo nepaprastų galių. Kiekvieną dieną ji galvojo apie stebuklus.

Bet vieną rytą, nuėjusi į mokyklą, pamatė naujokę. Pasirodo ir ji turėjo tų pačių galių, bet niekam jų neatskleidė. Jos net nesusipažino. Vieną rytą ji supyko ant visų, kurie jos nekenė ir paverė akmenimis. Naujokė paklausė, kodėl taip pasielgė. Mergaitė norėjo ir ją paversti akmeniu, bet nepavyko. Sužinojo, kad ir naujokė turi stebuklingų galių.

Mergaitė visus atvertė žmonėmis. Ji labai nustebo. Naujokė atvėrė portalą ir pakvietė po ją keliauti kartu. Ten yra tokių pat žmonių kaip jos. Mergaitė sutiko. Abi laimingai keliavo ir tapo geriausiomis draugėmis.

Skaistė Bagdonaitė, 3 klasė

Aistė Urbonaitė, 3 klasė

Mergaitė, kuri labai ilgėjosi mokyklos ir draugų

Mergaitė, vardu Liepa, gyveno miesto centre, dideliame daugiabutyje. Liepai labai patiko eiti į mokyklą. Ten ji mėgo mokytis ir žaisti su draugėmis. Kartą mergaitė paklausė mamos:

- Mamyte, o tu daug turėjai draugų ir draugių?

- Aš turėjau daug draugių. Bet mylimiausia buvo Pipa. Man ją padovanojo liepos mėnesį, - prisiminė mama.

- Kas ji buvo? – toliau smalsiai klausinėjo Liepa.

- Tai buvo maža šuniukė – kalytė. Ji buvo pati geriausia mano draugė. Mudvi su Pipa žaisdavome, bėgiodavome po pievas... Bet atėjo laikas ir Pipa numirė, - liūdnai prisiminė mama.

Liepa suprato, kaip yra sunku prarasti geriausią draugę, juk ir ji turi daug draugių ir norėjo matytis su jomis kasdien. Mergaitė taip mėgo eiti į mokyklą, kad nepraleisdavo nė vienos dienos, nė vienos pamokos... Nors ir buvo ketvirtokė, mergaitė nesuprato, kas atsitiko. Užėjo kažkoks keistas korona virusas (su vardu - COVID-19) ir sujaukė linksmą ir nuostabiai vaikišką jos gyvenimą. Ji nesuprato, kas vyksta, kas yra ta „korona“, kodėl uždarė mokyklas, vaikų žaidimų centrus ir parduotuves. Mergaitė nuliūdo, kai išgirdo, kad jai teks mokytis nuotoliniu būdu, nes nežinojo, ką tai reiškia.

- Baisu, nesutiksiu draugių, nepamatysiu Kamilos ir Kajaus,- pergyveno mergaitė.

Nuo tos dienos mergaitė tapo dar liūdnė, bet mintys apie mokyklą niekur nedingo. Ji kasdien svajojo, kada vėl galės sugrįžti į mokyklą pas savo drauges ir draugus, su kuriais galės smagiai leisti laiką. Dabar gi tenka sėdėti namie ir klasės draugus bei mokytoją matyti tik per kompiuterio ekraną. Visi mergaitės klausė, kodėl ji liūdi? Ji atsakydavo, kad labai nori eiti į mokyklą, bet kažkodėl dar negalima. Mergaitei ir jos draugams pasaulis buvo tarsi apsvertęs.

- Sunkus tas gyvenimas,- dažnai kaip suaugusi, samprotaudavo Liepa.

Praėjus dviems mėnesiams, Liepa dar nebuvo praradusi vilties, kad bus viskas gerai ir vėl visi lankys mokyklą. Taip ir slinko laikas, gana nuobodu buvo namuose, juk ji neturėjo nei sesės, nei brolio, bet taip jų norėjosi, o vienai buvo labai liūdna. Ji svajodavo, kaip jie

triukšmingai žaistų ir linksma būtų jų namuose. Dabar ji negali niekur išeiti iš namų ir susitikti su savo draugais, negali net į parką su mama nueiti, nes viskas uždaryta. Sako, kad žmonės bijo vienas su kitu bendrauti, nes visur siaučia virusas. Visų gyvenimas tarsi sustojo, visi pasidarė piktesni, nes gyvena nežinomybėje.

- Mamytė, kada dings tas virusas? – nuolat klausdavo Liepa.

- Kad net nežinau,- liūdnai atsakydavo mama.

Mergaitė po pokalbio su mama nueidavo į savo kambarį ir galvodavo, ką galima būtų nuveikti. Mama suprato, kodėl dukrelė liūdi. Juk ji taip mėgsta būti kitų vaikų draugijoje, kad jai liūdna būti vienai. Ir štai vieną rytą pasigirdo mamos balsas :

- Ateik, Liepa, į kiemą!

Atbėgusi į kiemą, mergytė pamatė mielą mažytį šuniuką. Ji taip džiaugėsi, kad net vos neapsiverkė..

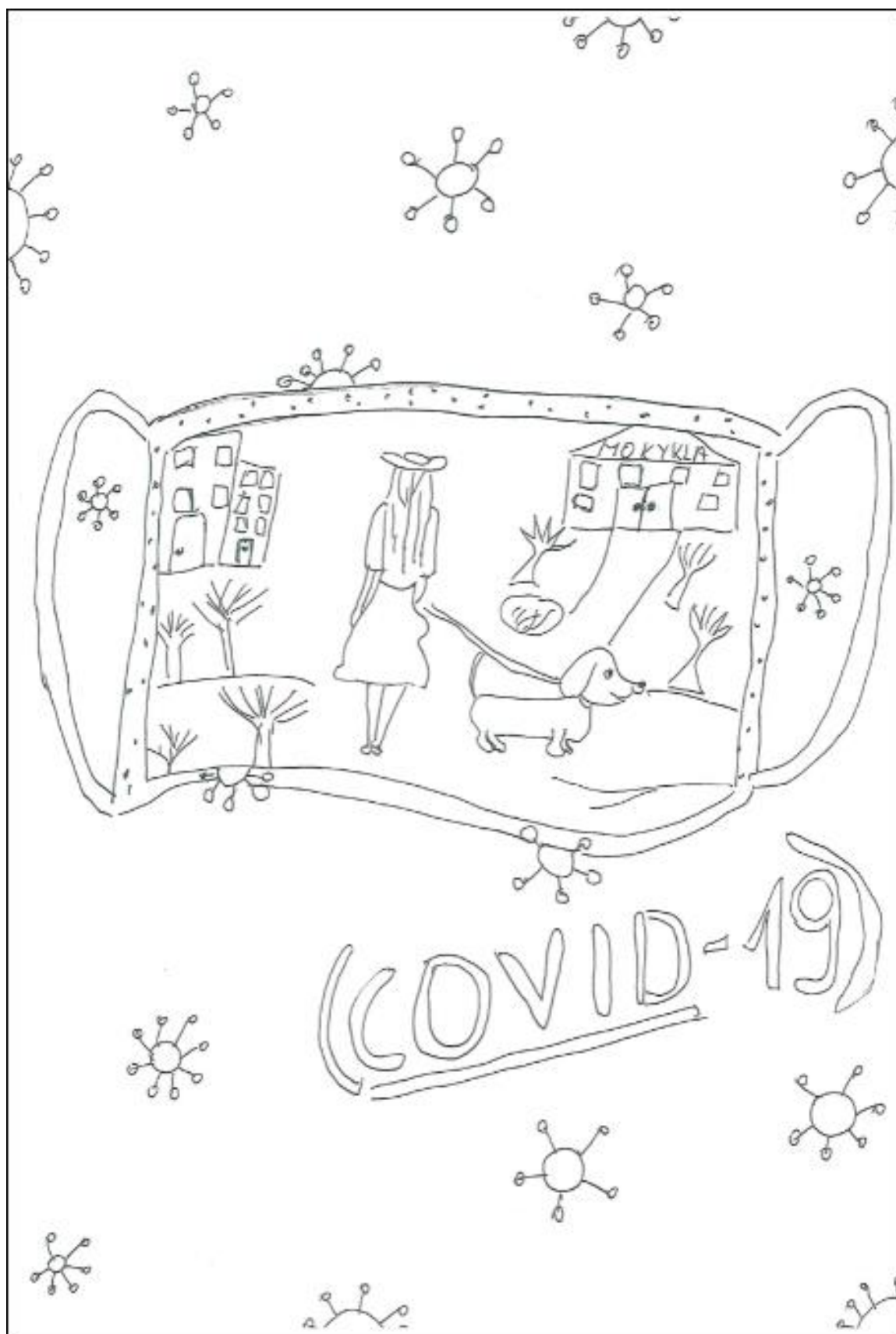
- Čia man ? - paklausė mamos.

- Taip, čia tavo šuniukas, - patvirtino mama.

Mergaitė greitai sugalvojo šuniukui vardą. Tai bus Coliukė, nes ji yra maža kalytė - šunytė ir jai tinka šis vardas. Dabar mergaitė turėjo ką veikti. Liepai su augintine žaisti buvo smagu. Coliukė tapo mergaitės geriausia drauge, nes su ja galėdavo išbėgti ir į kiemą.

Laikas ėjo lėtai. Tačiau žmonės net nepajautė, kada baigėsi žiema ir dingo tas virusas. Mergaitė galėjo vėl susitikti su savo draugais, vėl su jais žaisti, vėl eiti į mokyklą. Ji papasakojo klasiokams, kaip nuo vienvės ir nuobodulio karantino metu ją gelbėjo mažoji jos draugė Coliukė. Visas pasaulis vėl atsigavo, parkuose vėl girdėjosi vaikų juokas ir krykštavimas...

Emili Andrulionytė, 4 klasė

Augustė Danieliūtė, 3 klasė

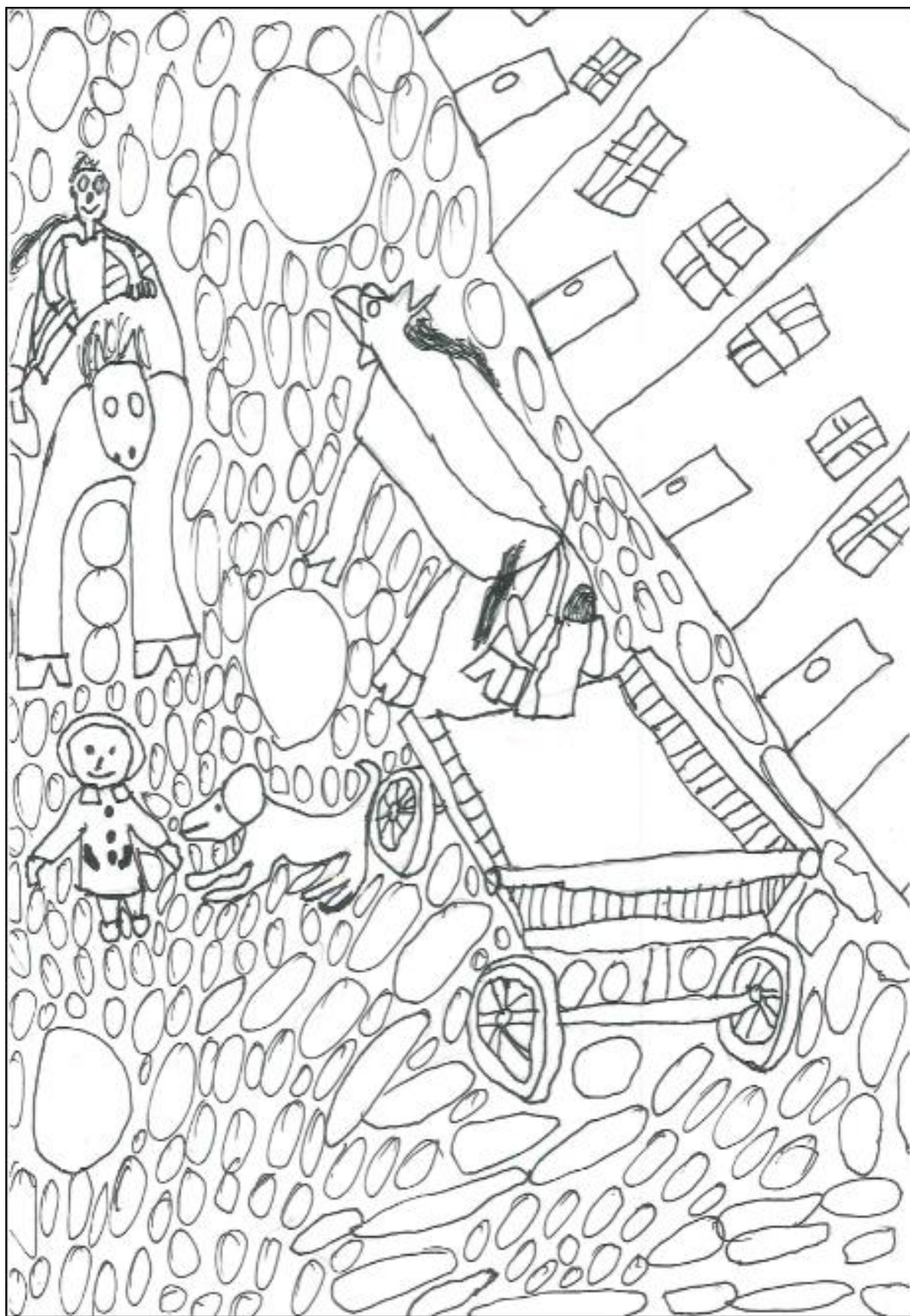
Šuniuko Vėjo žygdarbis

Vieną kartą gyveno senelis ir senelė. Jie augino du arklius ir šuniuką, kurio vardas buvo Vėjas. Jie gyveno vidury balto miško.

Kartą senelis pasikinkė arklį į roges, pasiėmė pinigų ir su savo ištikimu draugu šunimi išvažiavo iš miško į miestą. Ten jis ketino nusipirkti naują vežimą pavasario kelionėms, maisto atsargų ir savo bobutei naujus kailinius. Kelionė truko ilgai. Pamatęs tolumoje miestą, senelis pradėjo skubinti arklį, kad šis bėgtų, o Vėjas iš džiaugsmo pradėjo vizginti savo pūstą uodegą ir loti skambiu balsu. Atvažiavę į didingą miestą jie dairėsi į didžiulius, gražius namus, į žmonių gausybę, kurie vaikščiojo gatvėmis. Tik staiga šuo sulėjo pamatęs, kad eina žmogus per kelią ir jį tuoj tuoj sutryps arklys. Vėjas šoko iš rogių ir nustūmė žmogų į šalį. Taip išgelbėjo nepažįstamajam gyvybę. Visi aplinkui esantys išsigando ir akimirką sustingo, lyg sušalę į ledą, bet, supratę kas nutiko, apsidžiaugė ir pradėjo ploti. Kai žmonės nurimo, tada nepažįstamasis padėkojo šuniui ir jo šeimininkui atsidėkodamas davė kelias monetas, jog šis nupirktų didvyriui skanėstų.

Tada Vėjas tęsė kelionę su savo šeimininku. Apsipirko daugiau, nei planavo, nes monetos buvo stebuklingos – kiek perki, tiek lieka. Parvažiavę namo papasakojo senelei, ką matė, kaip pasikeitė miestas ir kaip jų ištikimas draugas Vėjas atliko žygdarbį. Visi džiaugėsi ir ilgai laimingai gyveno.

Viktoras Girdžius, 4 klasė

Viktoras Girdžius, 4 klasė

Skambantis saulės zuikutis

Šviečiant saulei ant debesėlių sėdėjo daugybė saulės zuikučių. Visi buvo tiesiog zuikučiai, tik vienas – kitoks. Vos tik jis sujudėdavo, pasigirsdavo skambesys. Tuo spindulėlis labai didžiavosi. Šalia sėdintys zuikučiai sušneko:

- Skubėkim į žemę, nes mes gyvensime ten tol, kol švies saulė.
- Skubėkime! Juk tiek daug reikia pamatyti ir nuveikti, - pritarė draugai.

Saulės zuikučiai vienas po kito ėmė leistis į žemę. Vieni sumirgėjo tarp medžių lapų, kiti – ežerų paviršiuose, treči – langų stikluose ir dar daug kur.

Ant debesies krašto tebesėdėjo susimąstęs skambantis saulės zuikutis. Jis nenorėjo dieną praleisti taip, kaip visi, todėl ilgai galvojo, kuo ją pajvairinti. Zuikutis lėtai nučiuožė nuo debesies krašto ir ėmė tarsi erelis sklandyti ore. Netikėtai viename kieme jis ant suolelio pamatė paliktą veidrodį. Savo spindulį nukreipė tiesiai į jį. Ir kad ims viskas skambėti! Net pats zuikutis nustebo.

Nuščiuvo visa gamta. Nutilo vėjas, medžiai, paukščiai, net gėlės...

Skambesys pasiekė namo gyventojus. Nesuprasdami, kas čia taip gražiai skamba, jie vienas po kito ėmė eiti į kiemą. Išėjo ir vienišas senolis, ir devintą dešimtį einanti bobulytė, ir neklaužada berniūkštis, ir net katinas Murkllys. O saulės zuikutis tupėjo ant veidrodžio ir šypsojosi.

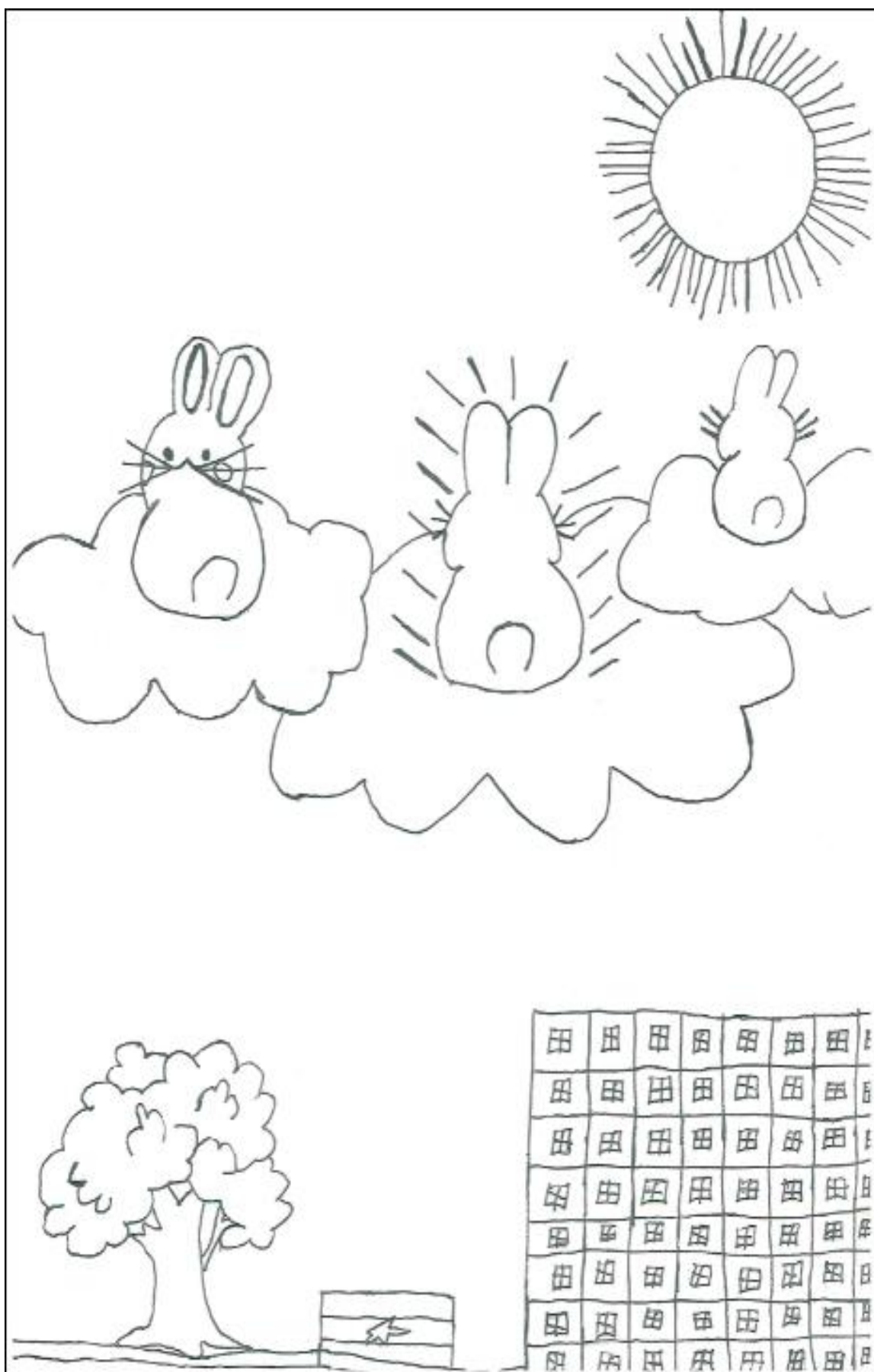
Netrukus žmonės ėmė niūniuoti niekur negirdėtą melodiją. Jiems pritarė vėjas, medžiai, paukščiai, net gėlės... Švelnus gaudesys pasklido po visą kiemo erdvę.

Po valandėlės padangę ėmė dengti pilki debesys. Skambantis saulės zuikutis turėjo grįžti namo pas saulę. Toldamas jis žmonėms sušuko:

- Likit sveiki! Aš grįšiu! Tik nepaslėpkit veidrodžio!

Kieme tebeskambėjo melodija. Ar žmonės išgirdo, ką sakė zuikutis? Kažin. Jie tiesiog buvo laimingi.

Urtė Juškytė, 4 klasė

Urtē Juškytė, 4 klasė

Ragana Piktūnė

Pelkių girioje, tarp paslaptinių medžių, stovėjo senas, sukrypęs namelis. Žmonės vengė eiti pro šį namuką. Ten gyveno ragana Piktūnė. Visi labai jos bijojo. Vakare, kai nusileisdavo saulė, ragana pasiimdavo savo apdulkėjusią, purviną šluotą ir skrisdavo į kaimą. Ji gąsdindavo vaikus, barbendavo į langus, klibindavo durų rankenas. Žmonės bijojo, kad tik ragana neapsilankytų jų namuose.

Dieną ragana Piktūnė kaime nesirodydavo. Ji labai bijojo saulės spindulių, todėl dienomis slėpdavosi savo namelyje. Kartu su ragana Piktūne gyveno benamis nykštukas Šnipštukas. Nykštukas buvo geros širdies, bet turėjo daryti viską, ką jam liepdavo piktoji ragana.

Vieną rytą, kai saulė jau buvo patekėjusi, ragana Piktūnė tarė nykštukui Šnipštukui:

- Nykštuk, sėsk šalia ant šluotos ir skrendam į kaimą!

Jie pakilo aukštai į dangų. Staiga saulės spinduliai švystelėjo raganai į akis ir... abu nukrito žemyn į pelkę. Ragana Piktūnė siaubingai širdo ir pyko. O nykštukas Šnipštukas ropšdamasis iš pelkės patylomis juokėsi. Ragana išlipusi iš pelkės nukėblino namo. Ji mėgino iš įvairių žolelių pagaminti stebuklingą gėrimą, kurio išgėrusi daugiau nebebijotų saulės spindulių. Nykštukas Šnipštukas matė vargstančią raganą ir labai norėjo jai padėti. Jis baikščiai priėjo prie raganos Piktūnės ir tyliai jai pasakė:

- Aš galiu tau padėti.

- Ką? Ką tu murmi? Sakyk garsiau! – šaukė pikta ragana.

- Aš žinau, kaip galima nugalėti saulės šviesą.

- Tai sakyk, sakyk greičiau! - nekantravo ragana Piktūnė.

- Tik su viena sąlyga, - nedrąsiai pasakė nykštukas Šnipštukas, - neskriausk ir negąsdink daugiau žmonių.

Ragana Piktūnė suraukė kaktą, susimąstė, ilgai galvojo, bet galiausiai sutiko:

- Gerai, nykštuk, jei man padėsi, sutiksiu su visais tavo norais.

Nykštukas Šnipštukas suplojo rankutėmis ir tarė:

- Žinai, yra tokie stebuklingi akiniai. Jie apsaugo nuo saulės spindulių. Juos užsidėjusi galėsi skraidyti net dieną.

Ragana Piktūnė labai nudžiugo. Nykštukas Šnipštukas nubėgo į kaimą, nupirko saulės akinius ir padovanojo raganai. Abu sėdo ant šluotos ir pakilo aukštai aukštai. Saulės spinduliai skaisčiai švietė, bet ragana jų nebebijojo. Ji buvo laiminga ir labai šypsojosi. Daugiau niekada ragana Piktūnė negąsdino žmonių nei dienomis, nei naktimis.

Urtė Pranytė, 4 klasė

Agnieška Aukštakytė, 4 klasė

Stebuklingi batai

Kartą vienoje pasakų šalyje gyveno jaunuolis vardu Dinoras. Jam labai patiko žaisti krepšinį. Tačiau Dinoro krepšinio rezultatai nebuvo labai geri ir dėl to jam labai buvo liūdna. Vieną dieną Dinoras grįždamas po pralaimėtų varžybų, pamatė ant kelmo sėdintį senelį. Senelis jo ir klausia:

- Ko toks nusiminęs, Dinorai?
- Kaip aš nebūsiu nusiminęs, jei taip mėgstu žaisti krepšinį, o man nesiseka...Mūsų komanda visada pralaimi...

Senelis, pasirodo, buvo nepaprastas senelis, o burtininkas. Jis ištraukė iš savo krepšio sportinius batelius ir sako:

- Imk, Dinorai, šiuos sportinius batelius. Jais apsiavęs, tu visada įmesi į krepšį.

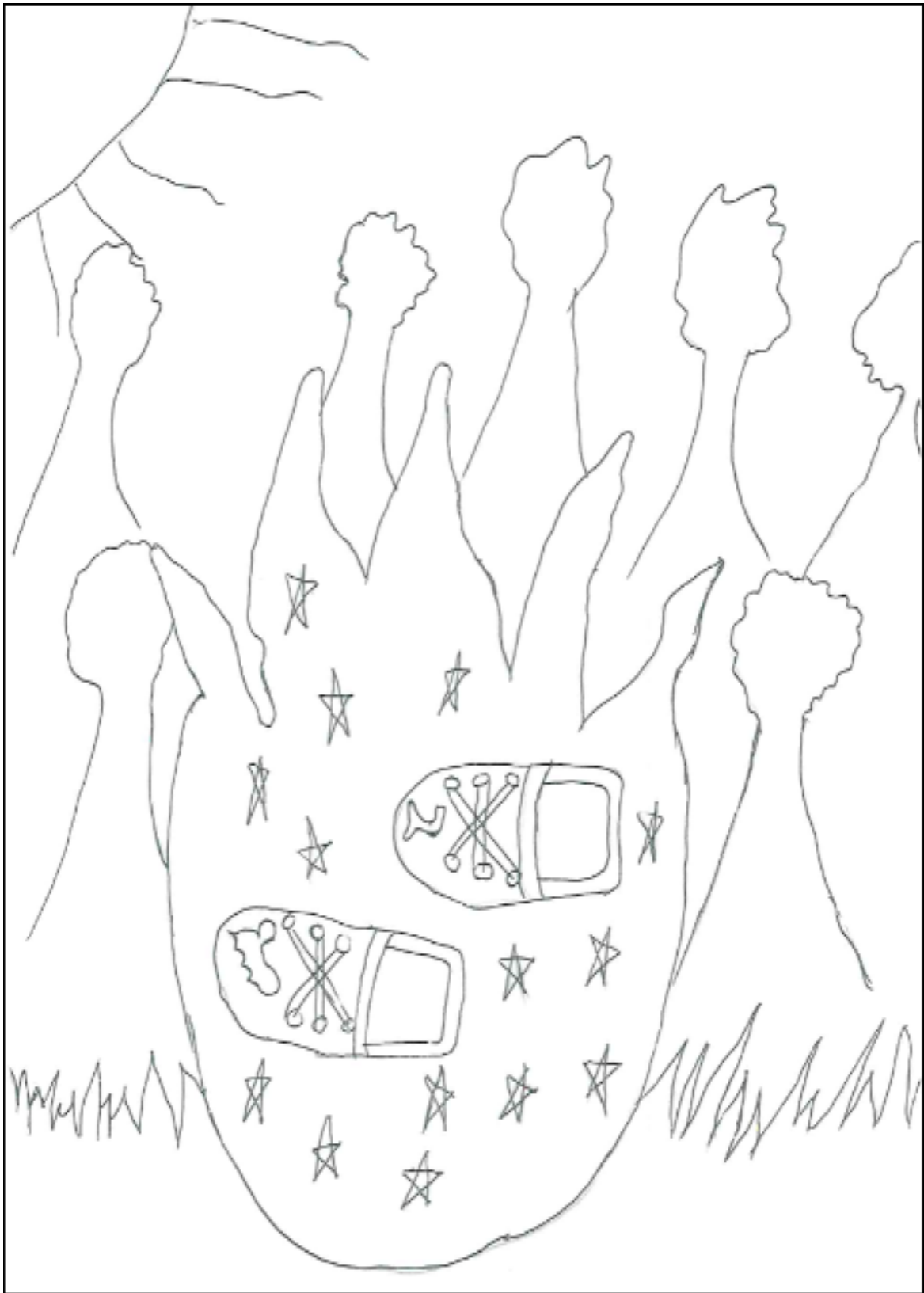
Dinoras nepatikėjo, bet batelius paėmė. Ir labai nustebė, kai sekančią dieną visus metimus į krepšį jis pataikė. Tai kartojosi ir dar sekančią dieną ir dar sekančią... Po mėnesio Dinoras dėl stebuklingai gerų rezultatų pateko į geriausią komandą. Dar po mėnesio Dinoras išvyko į tolimą šalį už jūrų marių ir žaidė geriausioje pasaulio šalių komandoje. Visi stebėjosi ir negalėjo patikėti, kaip jaunuolis iš nežinomos mažos pasakų šalies taip greitai išgarsėjo ir pasiekė tokių aukštų rezultatų. Atsirado komandoje žaidėjų, kurie pavydėjo Dinoro gero žaidimo. Jie pastebėjo, kad Dinoras turi tik vienus sportinius batelius ir jų niekada nekeičia. Todėl kartą po varžybų, jie pagrobė Dinoro sportinius batelius ir juos sudegino. Dinoras labai išsigando ir nusiminė, nes artėjo krepšinio finalo varžybos. Mažasis krepšininkas žinojo, kad be šių batelių jis varžybų tikrai nelaimės. Todėl greitai grįžo į savo pasakų šalį. Norėjo susirasti tą patį senelį burtininką ir paprašyti jo dar vienus stebuklingų sportinių batelių. Toje pačioje vietoje Dinoras senelį rado ir jam viską papasakojo. Senelis išklaušė ir sako:

- Gerai, aš tau dar kartą padėsiu. Duosiu dar vienus sportinius batelius su kuriais tu laimėsi finalo varžybas. Tave išrinks geriausiu visų laikų žaidėju, tačiau po laimėtų varžybų bateliai iš karto ištirps. Ir toliau pats turėsi daug dirbti ir stengtis, kad būtum geru žaidėju.

Kaip burtininkas pasakė, taip ir buvo. Berniukas su naujais sportiniais bateliais laimėjo finalo varžybas, buvo išrinktas visų laikų geriausiu žaidėju. Tačiau tik pasibaigus varžyboms bateliai ištirpo kaip pavasario sniegas.. Krepšininkas suprato, kad turi daug dirbti ir treniruotis, kad toliau būtų geriausiu. Dinoras krepšinio aikštelėje treniravosi dieną ir naktį, septyniais dienais per savaitę. Savo sunkiu darbu pavyko laimėti dar ne vienas finalo varžybas. Jis ir vėl buvo išrinktas geriausiu krepšininku.

Kiek girdėjau iki šiol Dinoras žaidžia toje pačioje komandoje, savo pasakų šalyje. Jam labai gerai sekasi, bet jau be stebuklingųjų sportinių batelių, o labai sunkiu darbu.

Dinas Mikalauskas, 3 klasė

Aistė Urbonaitė, 3 klasė

Vaivorykštės spalvų žiedas

Gyveno mažas drugelis vardu Lelija. Ji atrodė kaip visi drugeliai - dideli spalvoti sparneliai, akelės žydros, kaip vandenynas. Tačiau drugelė buvo truputį kitokia. Ji svajojo pamatyti vaivorykštę iš arti. Bet buvo viena problema, Lelija nežinojo kur surasti vaivorykštę.

Rytui išaušus mama prikėlė ją į mokyklą.

- Labas rytas, pupa,- su šypsena pasakė mama.

- Labas,- mieguistai atsakė drugelytė.

- Laikas keltis į mokyklą!

Lelija šoko iš lovos ir išskrido į mokyklą. Laikas ėjo labai lėtai. Buvo nuobodu, bet pamokos vis tiek pasibaigė. Eidama namo ji pamatė visas spalvotas gėles, jos jai priminė vaivorykštę. Todėl ji nusprendė eiti jos ieškoti. Pirma ieškojo tuščioj pievoj, bet nieko nerado. Tada drugelis žiūrėjo gėlių lauke, irgi nerado. Ji išieškojo visas vietas, kur jai buvo galima, bet rasti nepavyko, nes kitose vietose drugeliams buvo pavojinga. Kai ji norėjo pasiduoti, išgirdo, kad kažkas šaukia jos vardą. Tas kažkas buvo jos geriausia draugė Rožytė.

- Lelija!

- Labas, kur eini? – nusišypsojo draugė.

- O, labas, Rožyte, aš ieškojau vaivorykštės, bet surasti man nesisekė,- nuliūdo Lelija.

- O bandei ieškoti uždraustajame miške?- tyliai sušnibždėjo jos draugė.

- Ne, juk ten negalima, jis ne šiaip pavadintas uždraustasis miškas,- susijaudino mažasis drugelis.

- Aš girdėjau, kad ten tiek vaivorykščių, jog net negali ant pirštų suskaičiuot,- tarė Rožytė.

Lelija susimąstė ir tarė:

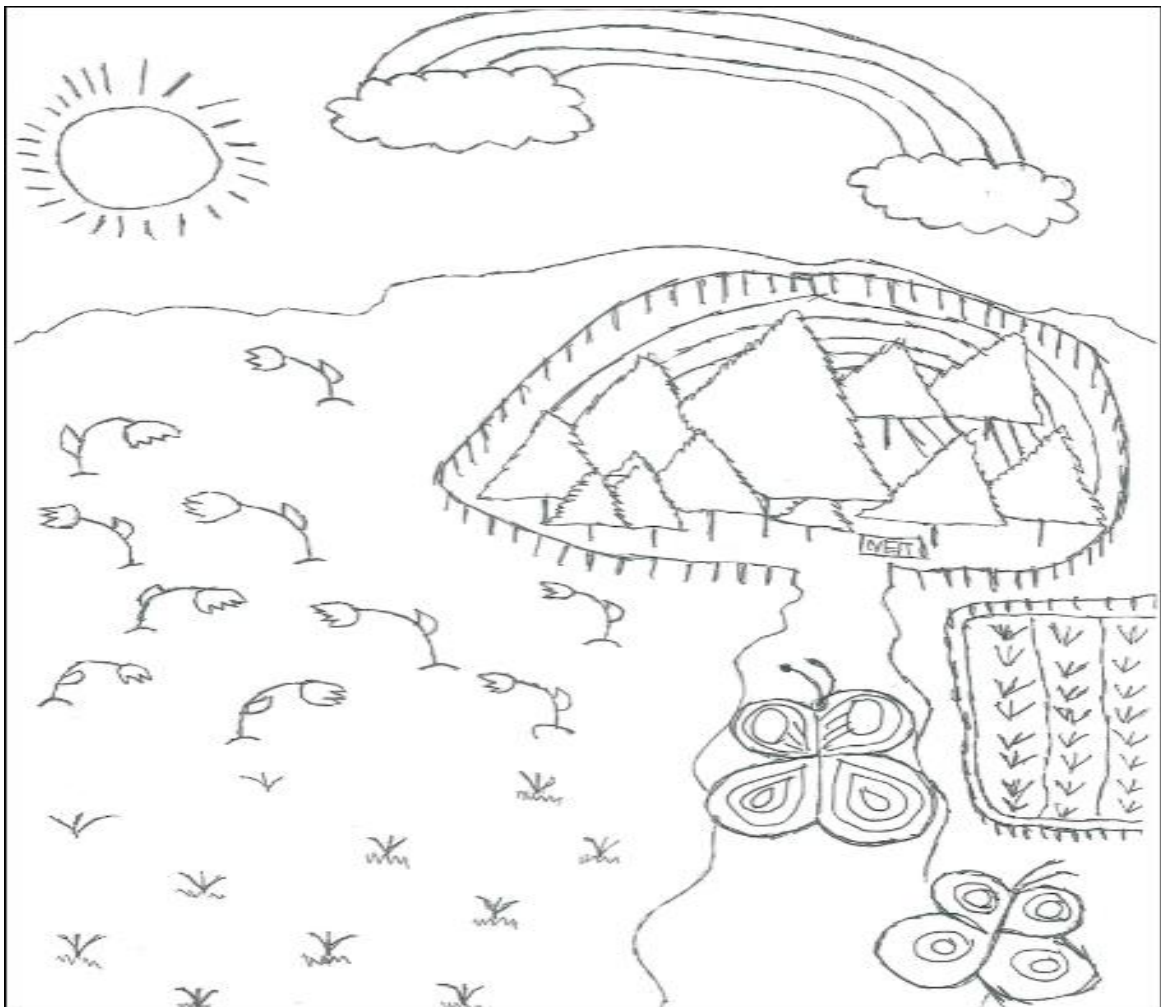
- Gerai! Juk gyvenam tik vieną kartą! Eisiu į tą mišką!

- Va čia, tai jau kita kalba! Aš eisiu kartu,- sušuko draugė.

Beplepėdamos priėjo prie miško. Pirmą įėjo Rožytė, nes ji nieko nebijo ir yra labai drąsi, paskui ją atėjo ir Lelija. Jos ėjo vis giliau ir giliau. Tada draugės išgirdo žingsnius ir keistą balsą. Jos nežinojo kas tai buvo ar pabaisa, ar vilkas. Todėl išsigandusios skrido taip greitai, kad net galėjo čempionatą laimėti. Jos lėkė vis gilyn į mišką, kol prieš save pamatė didžiulę spalvotą vaivorykštę. Negalėjo patikėti, kad joms pasisekė ir negalėjo atsistebėti jos spalvų ryškumu. Draugės vaikščiojo aplink ją nesuprasdamos, kad artėja vakaras. Tik saulei nusileidus, nusprendė keliauti namo, bet suprato, kad pasiklydo. Nebežinojo į kurią pusę reikia eiti. Baimės apimtos, blaškėsi po mišką. Staiga vaivorykštė nušvito ryškiomis, šviesiomis spalvomis. Lelija su Rožyte suprato, kad ji rodo kelią namo. Jos sekė paskui vaivorykštę, kol pasiekė namus. Lelija nuėjo į savo namus, o Rožytė į savo. Abi grįžo laimingos.

Lelija suprato, kad su draugų pagalba visos svajonės išsipildo .

Smiltė Adamkevičiūtė, 4 klasė

Gvidas Vasiliauskas, 4 klasė

Stebuklinga eglutė

Toli už miesto, prie didelio miško, mažoje trobelėje gyveno neturtinga, bet draugiška šeima. Artėjant Kalėdoms tėtis su sūnumi išėjo į mišką parnešti eglutės. Ilgai klaidžiojo, braidžiojo po pusnis, kol rado sau tinkamą eglaitę. Vyriškis užsimojo kirviu kirsti medį, tik staiga žaliaskarė prakalbo žmogaus balsu:

- Nekirsk manęs, aš tau dosniai už tai atsilyginsiu.

Sūnus su tėčiu pasitarė ir nusprendė paklausti medžio, tad nekirto jo. Tik pasakė:

- Pagailėsimė tavęs, bet mano šeima bus ne tik be šventinės ir sočios vakarienės, bet ir neturės eglutės, kuri vaikams suteiktų džiaugsmo.

Eglė atsakė:

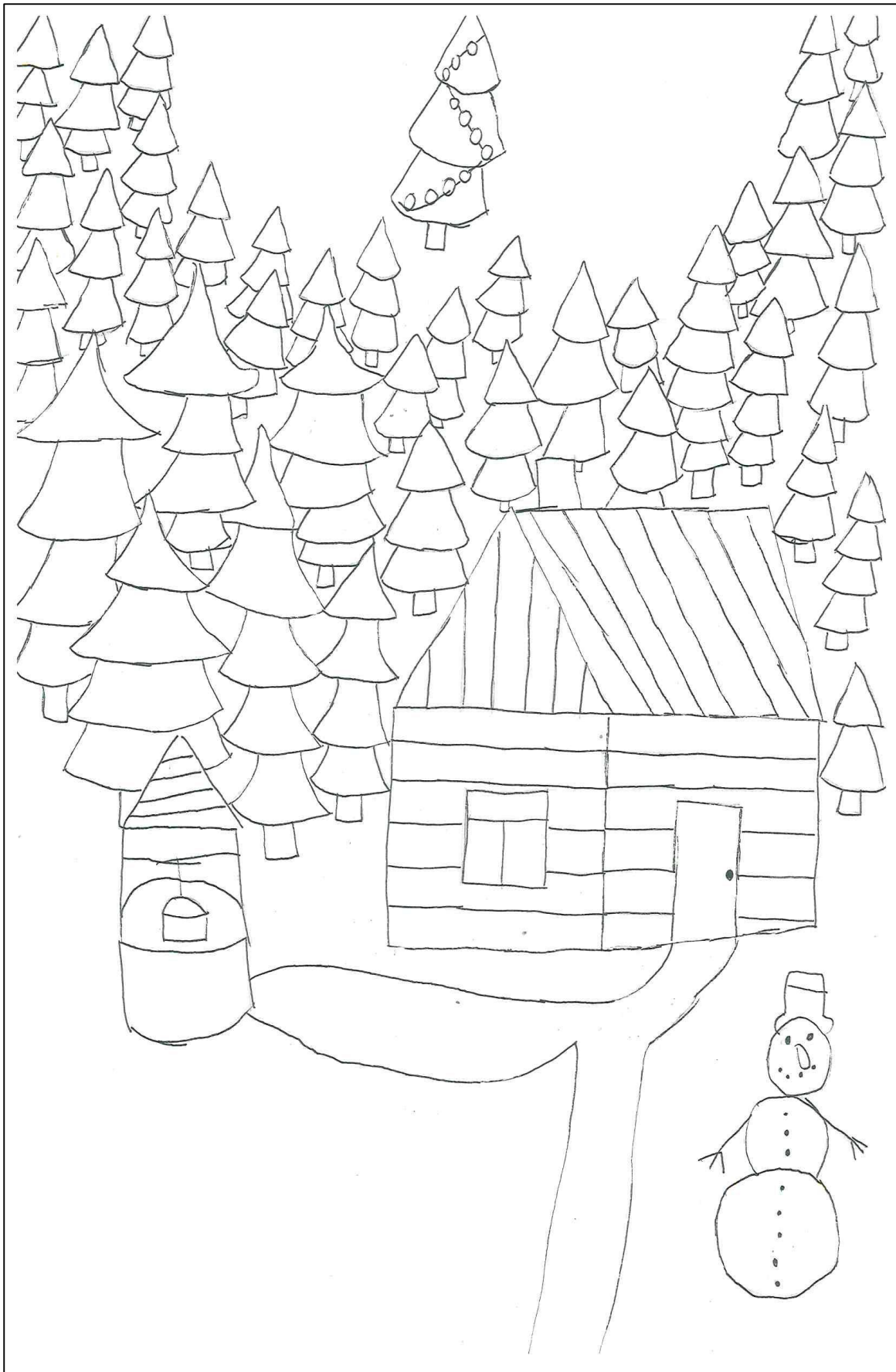
- Eik namo ir dėl nieko nesijaudink.

Susikibę už rankų berniukas su tėveliu patraukė namų link. Eidami galvojo, ką reikės pasakyti likusiems šeimos nariams, jog jų Kalėdos nebus šventiškos. Tačiau įėję į namus pamatė visus linksmi nusiteikusius, stalą nukrautą įvairiausiais valgiais, o kambario viduryje, blizgančiame vazone stovėjo papuošta eglutė.

Po skanių vaišių visa šeima, paėmusi likusius kalėdinius žaisliukus, išvyko į mišką prie stebuklingos eglutės. Padėkojo, papuošė ją ir likusias eglutes žaisliukais, pažadėjo pavasarį atnešti ir pasodinti eglutę, kuri dabar puošia jų namus.

Žmonės suprato, kad dėl kelių dienų grožio namuose, neverta kirsti žaliaskarių.

Vytautė Kantautaitė, 4 klasė

Andrėja Špakytė, 4 klasė

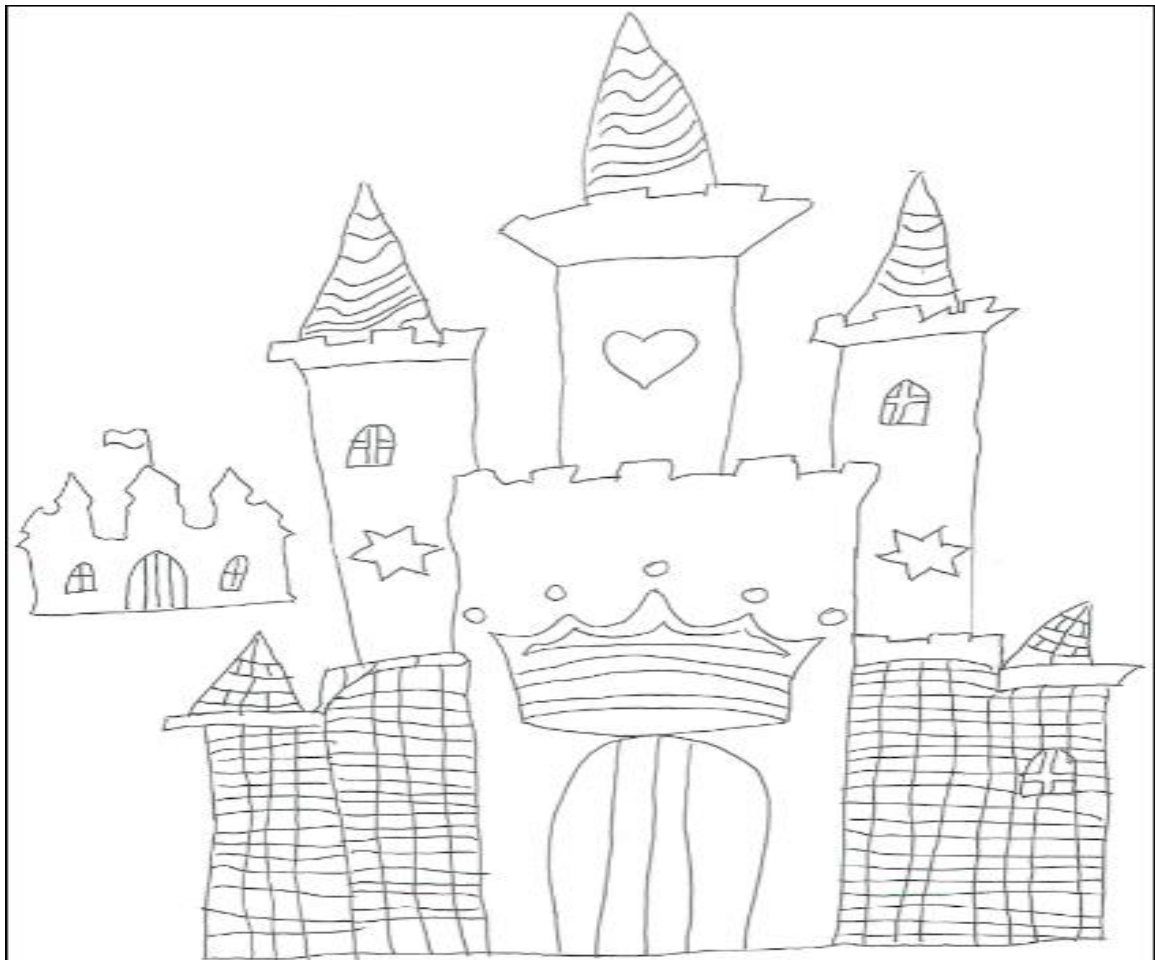
Princesė

Vieną kartą karalystėje gyveno princas ir princesė. Jiems gimė dukrytė vardu Alisa. Po vienos dienos jie paskelbė, kad jiems gimė dukra. Vakare princai surengė puotą ir visus pakvietė, kad pamatytų jų mažąją princesę.

Po kelių metų Alisa susipažino su mergaite Kasandra. Jos buvo labai panašios. Mergaitės tapo geriausiomis draugėmis. Tik viena galėjo turėti viską, o Kasandra buvo iš nepasiturinčios šeimos. Tačiau Alisai nebuvo jokio skirtumo, kad ji yra neturtinga. Kasandra buvo tikra draugė, kuri mokėjo laikyti visas paslaptis ir padėti draugei bėdoje.

Kartą Alisa sugalvojo su savo drauge vienai dienai apsikeisti gyvenimais. Ji norėjo išbandyti neturtingą gyvenimą, o Kasandra - turtingą. Praėjus vienai dienai, jos susitiko sutartoje vietoje ir pasidalino patirtais išgyvenimais. Jos abi liko patenkintos išbandymu ir nei trupučio nesigailėjo, kad galėjo pabandyti vienos ir kitos gyvenimus.

Viltė Dulinskaitė, 3 klasė

Gustė Būziūtė, 3 klasė

Viltis

Seniai labai seniai dievai ir deivės pasodino ažuolo sėklą. Ažuolas užaugo ir staiga iš po žemės išdygo keturios karalystės. Pirmąją karalystę valdė dangaus dievas Perkūnas. Jis valdė dangų. Žmonės buvo dėkingi šiam dievui už lietų. Kitą karalystę valdė žemės deivė Žemyna. Ji visus gyvus padarus ir augalus apgaubė meile ir šiluma. Trečią karalystę valdė Austėja - bičių deivė. Bitės klausė visko, ko tik paprašydavo Austėja. Ketvirtąją karalystę valdė Gabija - ugnies deivė. Ji saugodavo ugnį ir duodavo jos kiekvienam. Vaidilutės meldavosi šiai deivei. Dar buvo ir velnias, kuris neturėjo nieko, todėl visuomet buvo piktas ir visiems pavydėjo. Gyvendamas savo tamsiuose ir niūriuose požemiuose, jis sukūrė planą, kaip užgrobti tas nuostabias karalystes. Sugalvojo velnias į visas karalystes nusiųsti savo pykčio rūką, kad visus supykdytų, karalystės taptų nebesaugomos ir taip velnias galėtų jas lengvai užgrobti. Kaip tarė, taip ir padarė. Pykčio rūkas pirmiausia pasiekė Gabijos karalystę. Jos saugoma ugnis tapo užvaldyta pykčio ir pradėjo viską niokoti. Gabija jau buvo praradusi viltį, kad dar gali kažką išgelbėti. Piktasis rūkas toliau keliavo per visas karalystes, taip viską niokodamas, nepalikdamas nei grožio, nei gėrio. Tačiau vienas, pats galingiausias galybių dievas, stebėdamas viską iš viršaus, sumanė, kaip pasipriešinti velniui ir jo piktosioms jėgoms.

- Reikia išsklaidyti šį siaubingą rūką! – tarė Perkūnas. – Dievai ir deivės, suvienykime savo jėgas ir nugalėkime velnio pyktį visiems laikams!

Perkūnas sukūrė didžiulį viesulą, kuris padėjo išsklaidyti rūką. Austėja pasiuntė bitutes sugauti patį velnią. Žemyna paprašė augalų jį supančioti, ir pravėrusi žemę jau ruošėsi siųsti velnią į pačius giliausius požemius. Tačiau Gabija, sustabdė Žemyną ir tarė velniui:

- Tu nuniokojai mano karalystę labiausiai ir aš nieko negalėjau padaryti, kai mane buvo užvaldęs tavo pyktis. Ar nesusimąstei, kad jeigu ir tu jo atsikratytum, galbūt ir tave aukštesniosios jėgos apdovanotų geromis naudingomis galiomis?

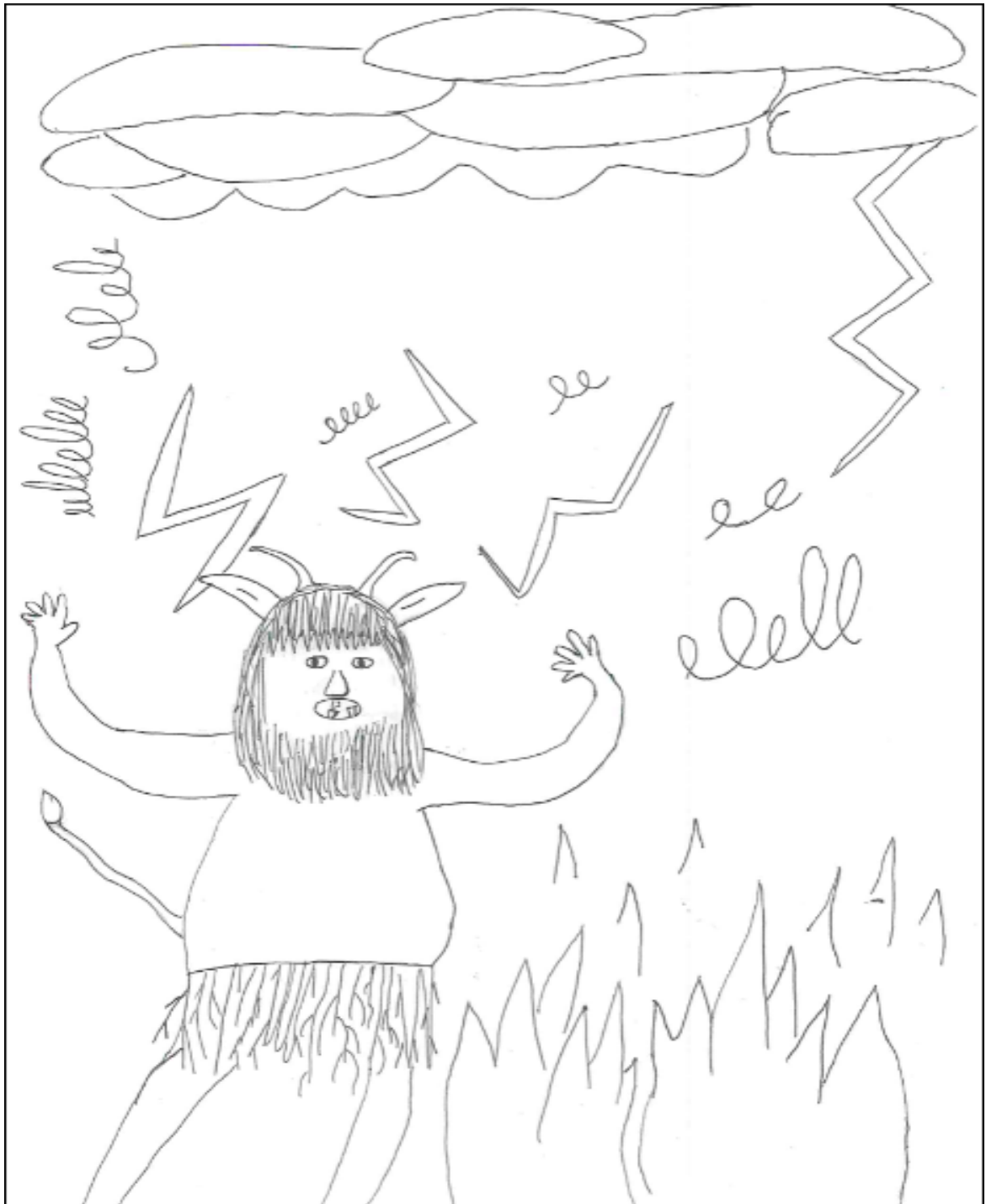
Velnias susimąstė ir paklausė Gabijos, kaip galėtų atsikratyti savo pykčio. Ugnies deivė pasiūlė velniui sudeginti savo pyktį. Jis neprieštaravo, atidavė savo pyktį į degančias Gabijos rankas ir jį sudegino. Perkūnas matydamas, kaip velnias atsikrato savo blogųjų galių, tarė:

- Džiaugiuosi, kad atsikratei savo pykčio, tačiau laikui bėgant, jis gali sugrįžti. Todėl turėsi labai stengtis, jei norėsi, kad tave apdovanotų galingesnėmis jėgomis. Pirmoji tave aplankys viltis, kuri leis tikėti savimi. Jeigu įrodysi, kad gali pasikeisti, galbūt tave

priimsime į savo gretas. Tam prireiks labai daug laiko, tačiau nepamiršk – viltis visuomet yra svarbiausia, nes ji leidžia tikėti.

Nuo tada velnias pradėjo rūpintis medžiais, juos prižiūrėjo, augino, nes tai buvo vilties gyvybės šaltinis. Visose karalystėse vyravo gėris, taika ir viltis, kad pykčio daugiau niekada nebebuvo.

Matas Jaškauskas, 3 klasė

Barbora Tautvydaitė, 4 klasė

Turinys

Kaip meškinas gelbėjo draugus	2
Stebuklingas debesėlis	4
Berniukas ir fėjos	6
Du nauji Kaktusono atradimai	8
Elzytės kelionė	10
Besmegenis mano kambaryje	12
Jurgelio ir Domo stebuklingas nuotykis	15
Kaip bailusis šunelis draugo ieškojo	17
Auksinių lapų miškas	18
Kaip senasis telefonas svajojo tapti išmaniuoju	20
Kalėdų dovana	22
Katino Miciaus kelionė	24
Mano draugužis	28
Lietaus lašelio kelionė	29
Kalėdų stebuklas	31
Rožinių svajonių sodo karalienė	33
Mergaitė ir žydrakailis šuo	37
Kiškučio šeimyna ir gamtos saugojimas	39
Nidos žuvis	42
Kalėdinė draugystė	43
Stebuklingi nuotyčiai sapne	45
Drakonų mokykla	48
Kalėdaitė	53

Pelytės svajonė	56
Mergaitė, kuri turėjo galių	59
Mergaitė, kuri labai ilgėjosi mokyklos ir draugų	60
Šuniuko Vėjo žygdarbis	63
Skambantis saulės zuikutis	65
Ragana Piktūnė	67
Stebuklingi batai	69
Vaivorykštės spalvų žiedas	71
Stebuklinga eglutė	73
Princesė	75
Viltis	76

Dėkojame mokytojams už mokinių paskatinimą dalyvauti konkurse „**Augu su pasaka**“:

Rimai Berčiūnienei, Erikai Kilikevičienei, Violetai Žmuidienei, Aušrai Laniauskienei, Silvai Vitauskienei, Zitai Kačiušienei, Editai Lukošienei, Ritai Krištopaitienei, Gražinai Seredienei, Jūratei Dumskienei, Linai Baltrušaitienei, Virginijai Vaitkienei, Liubai Vaigauskienei, Ritai Aginskienei, Žydrūnui Kapočiui, Giedrei Matusevičienei, Reginai Kalpokienei, Ritai Diržienei, Viktorijai Globienei, Jolitai Marcinkienei, Ilonai Zybartei, Raimondai Latvienei, Meilei Radavičienei, Rimai Krivickienei, Aušrai Čepauskienei, Renatai Simonavičienei, Vitalijai Barakauskienei.

Viršelis: Liepa Balserytė, 1 klasė, Herkus Vaičekas, 1 klasė, Tauras Pauliuščenko, 1 klasė, Lukas Bitvinskas, 1 klasė, Dovydas Lukminas, 2 klasė, Luka Tamaliūnaitė, 2 klasė, Luka Navickaitė, 3 klasė, Kamėja Bandžinskaitė, 3 klasė, Gustė Būziūtė, 3 klasė.